

Suruç

Sonrasındaki Tabloda İmkanlar ve Gerçekler

*Suruç,
artık sadece bir bölge değildir.
hem kardeşliğin canla yazıldığı bir tarih,
hem de dost-düşman gerçeğini
tek derste anlatan bir öğretmendir.*

Bilinir ki sansasyonel eylemlerin sonuçları, eylemi kimin yaptığından bağımsız olarak, güçlü olan tarafından değerlendirilir. Suruç'ta da yaşanan budur. Eylem sonrasında devrimci sol güçler, bu eylemin gerçek müsebbibi olan AKP'yi/devleti teşhir etmek ve köşeye sıkıştırmak üzere, milyonlarca insanı sokağa dökcek bir organizasyon yerine, istismara zemin oluşturmaya müsait araç ve yöntemleri öne çıkarınca, daha örgütlü ve hazırlıklı olan devlet, sürece inisiyatif koymayı ve planlamalarının bir parçası haline getirmeyi başardı.

Benzer bir durum, objektif koşulların uygunluğu ve sunduğu imkanlar için de geçerlidir. Ekonomik, siyasi ve sosyal kriz sebebiyle koşullar devrimci bir çalışma için ne denli uygun olursa olsun, sınıflar mücadelesine doğru bir program eşliğinde devrimci bir iradeyle müdahale edilemediği sürece, krizin egemen sınıflar tarafından istismar edilmesi ve toplumsal dina-

miklerin sindirilmesi yönünde sonuç doğurması mümkündür.

Faşizm, askeri rejimi de aşan boyutta güncellenmiştir

Bugün solun belki de doğru tanımında en fazla zorlandığı olguların başında, devlet biçiminin sınıfsal tahlili gelmektedir. Faşizmin kurumlaşmasında ve yaygınlaşarak kalıcılığında en önemli eşiklerden biri olan 12 Eylül'ün tahlilinde olduğu gibi rejimin kalıcı niteliklerinin tanımında da bugün hala, sınıfsal perspektifteki eksiklerle ilintisi olduğuna inandığımız problemler yaşanmaktadır. Buna, faşizmin din istismarı, ırkçılık vb. niteliklerinden birini öne çıkarıp "dinci/mezhepçi faşizm" gibi zorlama ve gerçekte olgunun bütününü ifade etmeyen dar tanımlar üretmek de, tarihinin en güçlü tahkimatından geçen faşizmi hala yokmuş da gelecekmış gibi (yükseliyor, tırmanıyor vb.) göstermek de dahildir.

Sistem sahiplerinin, taşları istedikleri gibi dizerek ilerleyebileceğine

inandığı bir süreçte gündeme gelen Haziran Direnişi, bugün sınıflar mücadelesine dair yapılacak hemen her tahlilde mutlaka hesap edilmesi gereken tayin edici bir olgudur. Çünkü bu direniş, 12 Eylül'le ifadesini bulan rejimin normalleştirilerek kalıcılaştırılması sürecinin kesintiye uğramasıdır; maddi ve ruhsal bir itiraz, gidişatta bir kırılmadır. Ancak buna rağmen “Haziran Direnişi, 12 Eylül ile başlayan karanlık bir dönemi kesin olarak kapatmıştır,” diyemeyiz. Bu türden değerlendirmeler yaptığımızda, rejimin iliklerine kadar işlemiş olan nitelikleri, faşizmin çeyrek asırdır cuntanın işlevlerini kalıcılaştırarak tahkim edilmiş olduğu gerçeğini ya yadsımış ya da bu niteliğin bir çırpıda yok olabileceğine inanmış oluyoruz. Kaldı ki bu saptamayı yaptığımızda Haziran'ı büyütmüş, yapmadığımızda küçültmüş olmuyoruz.

Bugün artık toplumsal muhalefet bir bütün halinde iç düşman ilan edilmiş durumda. Bu, faşizmin askeri rejimi de aşan kapsamda güncellenmesidir. Dikkat edilirse AKP, İç Güvenlik Yasası'nı seçimden önce çıkardı. Bununla beraber son zamanlarda OHAL'in bir başka biçimi olan “Özel güvenlik bölgeleri” uygulaması başlatıldı. Ancak askeri veya olağanüstü rejimlerde rastlanabilen uygulamalar yaygınlaştırılıp normalleştirildi.

Egemen sınıfların, ihtiyaçlarına bağlı olarak kendi koydukları yasaları dahi nasıl eğip büktüğü, gerici-faşist rejimlerle burjuva yasal ölçülerin dahi nasıl işlemez/anlamsız hale getirildiği düşünülürse, faşizmin bugünkü biçiminin de son olmadığı, ihtiyaca bağlı olarak toplumu bir bütün halinde sindirme ve teslim alma arayışının devam edeceği görülür. Ancak, faşizmin kurumlaşmasıyla veya bu konuda ihtiyaca göre yapılan güncellemelerle AKP'nin kadrolaşması aynı şey değildir; çünkü faşizm bir devlet biçimidir, AKP iktidardan düşse de varlığını/sürekliliğini koruyacaktır.

Egemen sınıfların devlet biçimi, dolayısıyla da temel hak ve özgürlüklerin gaspı konusunda bilinen ölçüleri ne denli zorlayabildiğine dair İsrail, çarpıcı bir örnektir. İşkenceye de imkan veren İsrail yasalarına göre İsrail istihbaratı, “gizli güvenlik bilgilerine” dayanarak “idari tutuklama” adı altında, yargılamaya ihtiyaç duymadan Filistinlileri 1 ila 6 ay arasında alıko-yabiliyor. Tutuklunun İsrail güvenliği için tehlike teşkil ettiğine karar verilmesi halinde askeri hakim, suç isna-dında bulunmadan tutukluluk süresini 5 seneye kadar uzatabiliyor. Bu uygulama, sermayenin ihtiyaçları için her yolu mubah olarak gören AKP'nin nasıl bir istikamette yol aldığına dair de öğretici bir örnektir.

Sıkıyönetimin bugünkü inceltilmiş adı güvenlik bölgesidir

Suriye'de veya Türkiye'nin Suriye sınırında Güvenlik Bölgesi oluşturma hesaplarından, tüm Türkiye'nin bir Güvenlik Bölgesi olarak ilan edilmesine doğru hızla ilerliyoruz. Sıkıyönetimin bugünkü inceltilmiş adı güvenlik bölgesidir.

Güvenlik, son dönemlerde sistemin hemen her bağlamda atacağı adımlarda meşruiyet ön eki gibi kullanılmaktadır. İç Güvenlik Yasası'nın işlevi, AKP'nin dar anlamdaki ihtiyaçlarıyla sınırlı değil. Bugün artık kamu emekçilerinin toplu sözleşme görüşmeleri öncesinde Sosyal Güvenlik Bakanlığı önünde toplanması bile polislin saldırısı ve gözaltı için yeterli bir neden oluşturuyor.

İç Güvenlik Yasası, güncellenmekte olan faşizme dair bir yasal çerçevedir. Önleyici savunmadan söz ediyor. Bu, ABD'nin önleyici saldırı konseptini anımsatıyor. İç savaş hukukunun çerçevesini de çizen ve “makul şüphe yasası” olarak da adlandırılan İç Güvenlik Yasası'nın bu amaçla çıkarıldığı görülüyor.

Bugün artık toplumsal muhalefet bir bütün halinde iç düşman ilan edilmiş durumda. Bu, faşizmin askeri rejimi de aşan kapsamda güncellenmesidir. Dikkat edilirse AKP, İç Güvenlik Yasası'nı seçimden önce çıkardı. Bununla beraber son zamanlarda OHAL'in bir başka biçimi olan “Özel güvenlik bölgeleri” uygulaması başlatıldı. Ancak askeri veya olağanüstü rejimlerde rastlanabilen uygulamalar yaygınlaştırılıp normalleştirildi.

Bu bağlamda, atılan adımları salt AKP ile ilişkilendirmek ve geçici olarak değerlendirmek, gerek olup biteni anlamak gerekse önlem alıp mücadele etmek açısından bir eksikliğe işaret eder.

Sistemin toplamdaki bu güvenlik cinneti, gerçekte sermayenin güvenliği ile doğrudan ilintilidir. Eğer mücadeleyi partilerin mücadelesinden ibaret görmeyecek, koalisyon için uzlaşmaları gerçekte sermaye güçleri arasında bir uzlaşma olarak değerlendireceksek, yani gelişmeleri sınıflar mücadelesi bağlamında ele alacaksak, bakış açımızı öznellikten, güdübirlik düşünmekten kurtarmak durumundayız.

Devlet, olguları ve imkanları bir kırbaç gibi kullanıyor

Gerek IŞİD'e gerekse PKK'ye karşı yapılan saldırıların bir yanı sıra misillemeyi içermesi, diğer yanı sıra daha kapsamlı bir planın parçası olması, devletin günü kurtarmakla yetinmediğinin ve ani bir gelişmeyi istismar etmek gerektiğinde hızla organize olabildiğinin göstergesidir.

Devlet, olguları ve imkanları bir kırbaç gibi kullanıyor. Örneğin bir taraftan bombalıyor diğer taraftan "çözüm

sürecinin devamı konusundaki çabalarımız sürececek" diyor. Kobane protestoları sırasında da yaptığı buydu. Ehlileştirmek ve tasfiye etmek üzere görüşme kanallarını açık tutup, gerektiğinde en sert yöntemler için de hazır olduğunu gösteriyor. Sopa ile havucu bir arada kullanıyor. Mevcut saldırılar için Barzani'nin desteği alınırken ve PYD ile şu veya bu oranda yakınlaşma söz konusuysa PKK'ye yapılan saldırılar, "sıtmaya razı etme" taktiğidir. KDP, zaten olup bitene doğrudan destek vermektedir. PYD'nin ise, sistemin bir parçası olma yolunda ilerlediğine dair emareler çoğalmaktadır. Dikkat edilirse PYD, PKK'ye yönelik bombalama sonrasında sessiz kalırken, IŞİD'in bombalanmasından memnun kaldığını belirtmiş ve "Türkiye'nin grubumuza katılması sevindirici" açıklamasında bulunmuştur.

Yine aynı süreçte HDP'nin "Konuşarak ve müzakere ile çözülemeyecek hiçbir sorunumuz yoktur," biçimindeki açıklamaları ve çeşitlenerek şiddetlenmiş savaşa rağmen "Sana savaş yaptırılmayacağız" ibaresinin öne çıkarılması düşündürücüdür; barış ve savaş olgusunun ne denli yanlış kavrandığının ve

sınıflar mücadelesinin gereklerinden ne denli uzaklaşıldığının ifadesidir.

Bu yaşananlar, seçim öncesinde Erdoğan'ın dillendirdiği "müzakere diye bir şey yoktur" biçimindeki duruşun devletin sürece yaklaşımını ifade ettiğini gösteriyor. Ve sandığa atfedilen o büyük anlamların ona sebep olan düşünsel yapıyla beraber sorgulanmasını gerektiriyor.

Sol nereye?

Belki biz bir kez daha, kimilerinin bildiği veya sol değerler bağlamında ortak kabul gören noktalara değineceğiz. Ancak soldaki mevcut tablo, kendini sorgulamaktan ve yanlışını görmekten uzak bir resmi yansıtıyor. Halen yaşamakta olanlar Tayyip Erdoğan'ın veya kimi AKP kurmaylarının şahsi eğilimleriyle açıklanıyor.

Sol, yaşananların öğreticiliğinde devlet, faşizm, hükümet, iktidar gibi konulardaki tahlillerini gözden geçirmelidir. 7 Haziran sonrasında sandık sonuçlarına atfedilen devrimsel anlamın hangi öngörü problemlerinin dışavurumu olduğu irdelenmelidir. İrdelenmelidir ki mücadele edilen güç doğru tanımlanabilir; ona karşı geliştirilecek araç ve yöntem tercihi yanılığa düşülmesin.

Süreç ısrarla dar, sınırlı, kişisel veya partisel olgularla, niyetlerle açıklanıyor. Halbuki mevcut tablo tam tersini, emperyalizmden faşizme, ABD'den Türkiye oligarşisine, bölgeden Türkiye'ye uzanan bütünlüklü çıkarları ve buna bağlı adımları işaret ediyor.

Aydınlatıcı bir rol oynaması ve yol gösterici olması gereken sol, süreci doğru okuyamadığı gibi araç seçiminde de isabetli davranamıyor. İlk kez kapitalizmin etkilerinin solda bu denli yer ettiğini görüyoruz. Psikolojik ve sosyolojik öğeler değerleri baskılıyor. Solda hiç olmadığı denli özgüven problemi ve içe kapanma var. Dar hesaplardan oluşan aradaki öznel duvarlar kalınlaştırılıyor.

Sınıftan kaçış, yedeklenme ve günü kurtarma söz konusu. Gerçi bu eğilim yeni değil ama bugün hiç olmadığı denli yaygınlaşmış durumda. Genelde sınıfsal tanımdan, dolayısıyla köklü çözümden bir kaçış var. Parlamenteoya atfedilen abartılı anlamın nedeni budur.

Suruç'taki bombalamayla beraber Suriye meselesi bir kez daha solun gün-

değnilmiyor. Aksine kimileri Esad'a gidecek ülke beğeniyor.

Sorumluluk bilinciyle hareket edilmelidir

Politika üretiminde isabet, kendini de mücadele rakibini de koşulları da doğru değerlendirmeyi gerektirir. Mücadele alanları gibi mücadele biçimleri de hem an ve gelecek ilişkisinin doğru

Aksi takdirde belirli bir yükselme sağlansa da geri yıkılması kaçınılmazdır. Salt bir mücadele biçimine yoğunlaşmak, koşulları gözetmeksizin hareket etmek, geçici başarılar sağlansa da sonuçta kaybetmeyi beraberinde getirir. Tam da bu nedenle, Giap'ın "tüm halkı savaştırmak"tan kastı anımsanarak ve kavranarak güne taşınmalıdır. Herkesin bir şekilde dağarcığında bulunan öz örgütlenme + cephesel örgütlenme fikri güncellenmeli ve bu alandaki üretimler ve pratik adımlar karşı karşıya getirilmeden irdelenmeli, öznelmiş hesaplarla değil sorumluluk bilinciyle hareket edilmelidir.

Şimdi daha büyük iddiaların insanı olup özgüvenle yola koyulma vaktidir. Buna ne soyut barış çağrıları, ne de seçim tekrarları sığar. Bir taraftan alternatif duruş ve mücadele hattından söz etmek, diğer taraftan umudu da çözümü de seçim kulvarlarında yorgun düşürüp tüketmek, yolu haziranca yürüme iddiasında olanlara yakışmaz.

Öğrenmek isteyenler için 7 Haziran ve sonrasındaki gelişmeler, yeterince öğreticidir. Oligarşi-devlet-faşizm ilişkisine dair kuramsal bilgiye ihtiyaç bırakmayacak düzeyde, her şeyin somut biçimde izlenebildiği, Kasım sonrasını da gösteren bir süreç/deneyim yaşanmıştır. Buna rağmen aynı şeyleri yapıp farklı sonuçlar bekleme işini Einstein delilik olarak tanımlamıştır.

Bilinir ki öğrenirken ezbere kaçanlar, yaparken tekrara düşerler. Halbuki bugün süreç, yaratıcı bir mücadeleyi, hiç olmadığı denli ihtiyaç haline getirmiştir. Bu, barış için de savaş için de; emperyalizme, faşizme ve gericiliğe karşı mücadele için de geçerlidir. Seçim, bu kapsamlı mücadelenin belirleyeni değil, ancak bir parçası olabilir. Bu nedenle, halkların birleşik mücadelesi için 1 Kasım'ı beklemeden hemen bugünden harekete geçilmelidir.

Sol, yaşananların öğreticiliğinde devlet, faşizm, hükümet, iktidar gibi konulardaki tahlillerini gözden geçirmelidir. 7 Haziran sonrasında sandık sonuçlarına atfedilen devrimsel anlamın hangi öngörü problemlerinin dışavurumu olduğu irdelenmelidir. İrdelenmelidir ki mücadele edilen güç doğru tanımlanabilsin; ona karşı geliştirilecek araç ve yöntem tercihiinde yanılığa düşülmesin.

dem okumadaki tutukluğunu, ezberini ve tek yanlılığını gözler önüne sermiştir. Sol, bir süredir, akla değil duygulara hitap eden ve uçlarda oynamayı tercih eden konumda. En son söylenecek şeyi en başta söylüyor, en son yapılacak şeyi en başta yapıyor. Değerlendirme yaparken, embriyon halindeki bir olasılığı gerçekleşmiş gibi ele alıyor. Ortadoğu'nun çok aktörlü ve kaygan zemini, Suriye'nin özgünlüğü (orada adeta bir dünya savaşının yaşanmakta olduğu) göz ardı edilerek, bir stratejistin yarım yamalak bilgilerinden hareketle değerlendirme yapılıyor. Bir günde basına birbiriyle çelişen onlarca değerlendirme düşüyor. Dikkat edilirse son günlerde yapılan değerlendirmelerin hemen hiçbirinde Esad'ın (Baas'ın ve Suriye halkının) iradesine, direncine

kurulmasını, hem de temel-tali ilişkisine göre hareket etmeyi gerektirir.

Karşımızda ideolojik, politik, örgütsel ve askeri gücüyle koca bir sistem var. Yani sistem, askeri güçten ibaret değil. Suruç saldırısı sonrasında kısa sürede atmosferin ters çevrilebilmesi, sistemin yönlendirme kabiliyetini gösteriyor. Sınıflar mücadelesi, iki gücün karşılıklı olarak gelip kapışmasından çok başka bir şeydir; yaratıcılık boyutunda bir üretimi ve yıkma ile yapma işini bir arada yürütebilmeyi gerektiriyor.

Mücadelede başarı, çok yönlülüğün ve çeşitliliğin ustaca yönetilmesini gerektirir. Sür git, her koşula uygun, ezbere bir mücadele biçimi yoktur. Tuğlalar, gelişigüzel değil seçerek, uygun bir yöntemle ve ustaca dizilmelidir.

S
e
ç
i
m

Ağaca Değil Ormana Bakalım

*Türkiye’de rejim,
parlamentar demokrasi diye yazılır,
faşizm diye okunur*

Zorunlulukların esiri olmadan...

Burjuva partileri, aralarındaki farklar temel önemde olmadığı için, mücadelede hedef çitasını düşürebiliyorlar. Örneğin burjuva partilerden biri olan ana muhalefet partisinin kapitalizmi reddetme, dolayısıyla faşizme karşı durma, emperyalist dünya sistemine itiraz etme şansı var mı? Şans bir yana, böyle bir niyeti/amacı var mı? Buna, CHP ile kurulan tüm temaslara, düşlenen birliklere rağmen hangimiz gönül rahatlığıyla olumlu yanıt verebiliyoruz?

Peki, sol adına hareket edenler, CHP ile (yalnızca tabanıyla ve daha ileri duruşa sahip milletvekilleriyle değil) kurumsal düzeyde bir birlik nasıl düşünebiliyor ve örneğin çita nasıl AKP karşıtlığına (hatta Erdoğan karşıtlığına) kadar düşürülebiliyor?

Daha önce Erdoğan’ın başbakan, Gül’ün cumhurbaşkanı olmasında veya referandumdan evet çıkmasında olduğu gibi sık sık miladi tanımlar, ölüm-kalım eşikleri öne çıkarılmakta

ve mücadele hedeflerinden ittifaklara kadar her şeyin, zorunluluklarla açıklanan pragmatik bir duruşa tahvil edildiği bir zemin oluşmaktadır.

Sol böyle günü kurtarır ve zorunlulukların esiri olurken, egemen sınıflar yerinde durmuyor, lokal ve global her alanda uzun vadeli programlarını adım adım gerçekleştiriyor. Onların her zaman için b, c vb. planları vardır. Örneğin biz başkan yaptırmadığımızı zannederiz, onlar çoktan fiili başkanlığa geçmiştir. Biz, faşizmi kişiyile açıklar ve kişiye odaklanırken (ormana değil ağaca bakarken) onlar faşizmin açık icrasını bile yasal çerçeveye oturtmuş, faşizmin ideolojisini de tehdidini de yaşamın kılcallarına dek taşımıştır.

Hayal kırıklığı, yabancılaşıma ve kanıksama...

Sol muhalefet, “ya hep ya hiç” noktasında bir felaket tablosu çizilerek Erdoğan’ın başkanlığının önlenmesi ve barajın aşılmasına odaklandıktan son-

ra, ortaya çıkan sonucun Kürt sorunu dahil hiçbir konuda bir şeyi değiştirmedeği görülünce, bir hayal kırıklığı ve siyasete karşı bir yabancılaşma yaşanıyor; insanların enerjisi düşüyor, isteği/heyecanı kalmıyor. Daha da kötüsü, sistem kanıksanıyor, köklü çözümler yerine günü kurtaran bireysel çözümler yaygınlaşıyor.

12 Eylül'den bugüne mevcut tablo; Tahkim'le, Gümrük Birliği'yle, 2010 referandumuyla, 4+4+4'le, torba yasalar ve İç Güvenlik Yasası ile beraber düşünüldüğünde gerçekte sermayenin anayasa değişikliğine de sanıldığı veya anlam yüklediği denli ihtiyacı olmadığı, hemen her alanı 12 Eylül'ü de aşan boyutta düzenlediği görülür. Bu nedenle, hiç olmasa biz devrimciler, Hazırcılar parçaya veya çeşitli biçimlerde karşımıza çıkarılan cambaza değil, kafamızı kaldırıp bütüne bakalım. Günü kurtaralım derken, karşı çıktığımız sistemin devamına imkan tanıyan veya farklı zeminde/biçimde yeniden üretimi anlamına gelen ilişkilerin parçası olmayalım. Olmayalım ki, Türkiye devrimci gençliğinin yaşadığı en büyük katliam olan Suruç'un unutulmamasını, onları sahiplenmenin gereğinin yerine getirilmesini ve böyle bir katliamın tekrarının önlenmesini sağlayalım.

Hem aklımızı hem kalbimizi çalıştıralım. Çalıştıralım ki bombaların sadece Zergel'e (sivil halka) atılmasına değil, Kandil'in üzerine yağdırılmasına da karşı duralım. Dostu düşmandan ayırmak için, "Hakkari'de Türkün gücünü" göstereni ve vurulan kadını çırılçıplak soyup teşhir eden, "Türk'ün adını da kirllettiler, bizi utandırıyorlar, ben de Türk'üm" diyenler gibi ırkıyla değil sınıfıyla değerlendirelim. Çünkü onlarla hiçbir ortak yanımız yok, dolayısıyla onlara karşı utanma dışında bir tepki gerekiyor.

Böyle bir bakış açısıyla hareket ettirmiş göreceğimiz ki boğaz kesen IŞİD'li

de, fırın işçisi çocukları "terörist" diye katleden de, Erdoğan veya Davutoğlu da yalnızca bir şahıs (dolayısıyla kişisel bir mesele) değildir; bir olgudur, sınıfsal bir meseledir.

Gölge boksu mu, yöntemli-hedefli mücadele mi?

Sorunları özünden koparıp biçime indirmediğimizde, sistemsel kötülükleri yalnızca 12 Eylül veya 90'lar gibi özel takvimlerle açıklar duruma düşeriz. Halbuki sorunlara sınıfsal ilişki ve çelişkiler bağlamındaki saflaşma ve devamlılık açısından baktığımızda, bugün 90'lı yıllardan daha ileride olmadığımızı görürüz. Tek tek faili meçhullerin yerini Roboski, Reyhanlı, Soma, Kobane, Suruç vb. aldı. Çatlı'ya ihtiyaç kalmadı, onun yerini devletin bunun için eğitilmiş resmi kadroları daha da meşru bir görünümle dolduruyor.

Bu toplam tablo içerisinde "Seni başkan yaptırmayacağız" sloganının sembolik ve Erdoğan'a öfke nedeniyle kulağa hoş gelen yanları olabilir. Olup biteni "güç zehirlenmesi" ile açıklamak, kimilerine önemli sosyolojik bir tahlil gibi gelebilir. Ancak mücadele, hedef küçültmeyi değil büyütmeyi, çıtayı yükseltmeyi gerektiriyor. Bunun da yolu, devleti şahıslara, sistemi de alkol satışının yasaklanması, zorunlu din dersi, kürtaj yasağı gibi tek tek olgulara indirgmeden bütünlüklü bakabilmektir; sistemin yansımalarıyla değil kendisiyle mücadele etmektir; çözümü parlamenter sayısını çoğaltmakta değil, mücadele mevzilerini artırıp büyütmede aramaktır.

Pax Americana mı?

7 Haziran'dan sonra daha çıplak biçimde görüldüğü gibi Kürt sorunu, coğrafyamızın en temel ve acil çözüm gerektiren sorunlarından biri olma özelliğini koruyor. Ancak savaşın tekrar yoğunlaştığı mevcut tablonun bile gerekli

Sol muhalefet, "ya hep ya hiç" noktasında bir felaket tablosu çizilerek Erdoğan'ın başkanlığının önlenmesi ve barajın aşılmasına odaklandıktan sonra, ortaya çıkan sonucun Kürt sorunu dahil hiçbir konuda bir şeyi değiştirmedeği görülünce, bir hayal kırıklığı ve siyasete karşı bir yabancılaşma yaşanıyor; insanların enerjisi düşüyor, isteği/heyecanı kalmıyor. Daha da kötüsü, sistem kanıksanıyor, köklü çözümler yerine günü kurtaran bireysel çözümler yaygınlaşıyor.

öğreticiliği sağlayamadığı dolayısıyla çözümün yanlış yerde arandığı görülüyor.

Basına düşen kimi haberlere ve doğrudan izlenebilen çeşitli gelişmelere bakıldığında, KCK'nin barış için ABD'nin devreye girmesini ve güvence vermesini istediği görülüyor. Dolayısıyla da bu durum, "bunca çözümsüzlükten ve oyalamalardan sonra şimdi de Amerikan barışı mı?" diye bizleri kaygılandırıyor. Bu kaygımızı artıran olgulardan biri de sınıfsallığın terk edilmesi oranında solda, savaş-barış vb. konuların ele alınışında giderek yaygınlaşan ölçsüzlüktür.

Evet, biz "amalı fakatlı" bir barışı savunuyoruz. Bir taraftan "İkirciksiz anti-emperyalizm ve ABD karşıtlığı" diğer taraftan "amasız fakatsız barış savunusu" olmaz. Hatırlanacak olursa, tam da bu bağlamda ve bu nedenle Birleşik Haziran Hareketi'nin programında "Kürt sorununun çözümünde özgürlük temelinde kardeşlik ve birlikte yaşama iradesine dayalı, adil, onurlu bir barış"tan söz edilmişti. O günden bugüne, özellikle de seçim sürecinde estirilen günü kurtarma rüzgarının da etkisiyle, bu sınıfsal bakış açısının (dolayısıyla da duruşun) giderek aşındığını görüyoruz.

7 Haziran'da, tüm ihtimaller tek ihtimale indirgenip, çözüm=seçim denklemine odaklanıldığında görüldü ki sandıktan 35 yerine 80 parlamenter çıksa da beraberinde çözümü getirmiyor. Aksine, (genel anlamda söylersek) sol olarak durumu idrak edip teke indirilmiş seçenekten yeni bir seçeneğe yönelmeden karşımıza bir kez daha seçim alternatifi kondu. Deyim yerindeyse, "siz bir kez daha umut oyunu oynayın, ben de kendi çizdiğim yolda taşlarımı döşeyeyim" dendi.

O halde 7 Haziran'dan, en azından tek seçenekli davranmamak gerektiği, sistemi parlamentodan faşizmi de AKP'den ibaret görmemek gerektiği,

çok yönlü ve çok olasılıklı hazırlığın mücadelede başarı için şart olduğu sonucunu/dersini çıkaralım.

Bu kısa sürede (biliyor olsak da) bir kez daha yüzleştığımız gerçeklerden biri de onurlu bir barış, ezilenler arası birlik ve kardeşlik için atılacak her adımda antiemperyalizmin şart olduğudur. ABD, AB, NATO ve BM ile bugüne

Evet, biz "amalı fakatlı" bir barışı savunuyoruz. Bir taraftan "İkirciksiz anti-emperyalizm ve ABD karşıtlığı" diğer taraftan "amasız fakatsız barış savunusu" olmaz

dek halkların hangi sorunu çözüldü ki barış sağlanıp Kürt halkının sorunu çözülsün?

Bir kez daha egemenler tarafından belirlenen bir gündemle, oldu bittiyile karşı karşıya bırakıldığımız bir süreçte, gerek aklımızı ve tecrübelerimizi gerekse güç ve imkanlarımızı birleştirip, süreçte belirlenen değil belirleyen olacaksak, bunun birincil koşulu; ezilenler cephesinde mümkün olan en geniş kapsayıcılıkta bir ortaklaşma sağlayabilmektir.

Emperyalizme, faşizme ve gericiliğe karşı, halkların özgürlüğü için birlik

Türkiye'de rejim, parlamenter demokrasi diye yazılır, faşizm diye okunur. Demokrasinin, barışın, temel hak ve özgürlüklerin burjuva tanımının demagoji ağırlıklı olduğu, hak-hukuk deyince egemen sınıfların hak ve hukukunun kastedildiği bilindiği oranda, bu konuda alternatif tanımlara ihtiyaç duyulur. Alternatifin doğru tanımlanması ve içinin doldurulması ise, sınıf bilincini gerektirir. Taraflar üstü bir demokrasi, koşullar üstü bir barış yoktur.

Benzer şekilde soyut, kendinden menkul veya sınıflar üstü bir demokra-

tikleşme yoktur. Bir hareketin demokratik olarak tanımlanabilmesi dolayısıyla da desteği hak etmesi için asgari ölçüt anti-emperyalist, anti feodal olmasıdır. Bu nedenle sınıf karşıtlarıyla aradaki çizgi çok net çekilmelidir.

Girdiği her alana siyasal gericilik taşıyan emperyalizm, ilerilikle beraber anılmaz. Aynı zamanda işgal, hegemon-

ya ve savaş demek olan emperyalizm, hiçbir coğrafyaya barış getirmez. Bu nedenle barışla, özgürleşmeyle beraber anılmamalıdır.

Bu genel kabuller çerçevesinde seçim ittifakları, bir güç ve işbirliği olarak değil, planlı-programlı birlikler olarak görülmelidir. Salt oy hesabıyla, sandığa kadar güç birliği biçimindeki ortaklaşmalar, attığı her adımdan halka karşı sorumlu olan devrimcilerin kaçınması gereken bir tarzıdır. Zorunluluklar, ilkelere esnetmenin, değerleri eğip bükmenin değil, bilinçli ve örgütlü bir duruşun sebebi olmalıdır.

Günümüz koşullarında emperyalizm ve faşizme karşı durmadan, bölgede ve ülkede alternatif politika üretmek, düzen politikalarına alternatif geliştirmek mümkün değildir. Bu nedenle seçim ittifakı, emperyalizme ve faşizme karşı halkların özgürlüğü için birlik temelinde organize edilmelidir. Bunun için salt niyet etmek veya genel geçer çağrılar yapmak yeterli değildir. Gerçekten böyle bir ortaklaşma isteniyorsa, öncelikle bu konuda açık ve net bir çalışma programı ortaya konmalı; bunun gerekleri hafife alınmadan, eşit ilişki temelinde yerine getirilmelidir.

Kadro

Devrimi Yarına
Ertelemeyendir

*Devrimcilik,
geleceği fethetme çıkanların menzildir.
kırıntı değil dünyayı istiyoruz diyenlerin,
gerçekçi olup imkansız isteyenlerin işidir.*

Sistemin kadrosu ile devrimin kadrosu özde de biçimde de farklıdır

Eğer devrim, mevcut sistemin tepeden tırnağa alt üst edilip devrimci bir irade eşliğinde yeniden yaratılması ise, bu yıkım ve üretim sürecinin emekçisi olarak da tanımlanabilecek olan kadronun olmazsa olmaz sorumluluğu, ilkin kendinde devrim yapmaktır. Yani kendini değiştirme ile toplumu dönüştürme; dövüşme ve itiraz etme ile alternatif geliştirme aynı sürecin parçaları olmalıdır.

Çok alanlı, çok yönlü ve çok çeşitli olan mücadelenin yürütülmesi için ona uygun kadrolar gerekir. Tam da bu nedenle eğer onları uygulayacak kadrolar yoksa, en mükemmel programların bile kâğıtta kaldığı söylenir ve kadroların “saksıda yetişmediğine” dikkat çekilir.

Anlatmaya çalıştığımız, “kişiye göre iş” değil ama devrim niyeti ve bilinciyle hareket eden her insanın kadro olarak istihdamı mümkündür. İşe ve amaca

göre kadro bilinciyle hareket edildiğinde de görülecektir ki herkesin yapabilecekleri vardır ve her devrimci birer kadrodur.

Kimi işler fiziki bir takım nitelikler gerektirse de Ostrovski örneğinde gördüğümüz gibi fiziki avantajlar ikincildir veya fiziki dezavantajlar bir devrim kadrosu olmanın yani yaşamını bir bütün olarak devrime adanmanın önünde bir engel değildir.

Sistemin kadro anlayışı örnek alındığı için veya kimi mücadele kesitlerinin yanlış kavranması sebebiyle devrimciler içinde dönem dönem ve yer yer uzmanlaşma adı altında tek tip insan yaratıldığı, alan fetişizmiyle beraber yabancılaşmanın kamçılandığı görülmüştür.

Kadro anlayışındaki bu vb. sorunlar, devrim anlayışı ve çalışma tarzındaki kavrayış sorunlarıyla doğrudan ilintilidir. Tam da bu nedenle, canını ortaya koymuş ve devamında (açlık grevi, yaralanma vb. nedenlerle) fiziki sağlığını yitirmiş kadrolara, içeride

veya dışarıda her koşulda kadro olma şansı vermek, onlarında yapabileceği çok şey olduğunu bilmek, mücadeleden çok yönlülüğünün doğru anlaşılması bağlamında büyük önem taşır.

Kadro, “her şeyci” değildir

Sistem, tek yanlı eğitim anlayışının da gereği olarak insanları deyim yerindeyse at gözlüğü takarak sadece bir yönü görecektir. Ve sonuçta ortaya, baktığı yönü de yeterince görüp kavrayamayan bir “kadro” çıkar.

Halbuki felsefeden bilime uzanan süreç, derinlikli ve çok yönlü bir kavrayış gerektirir. Kişi belki o kavrayışından sonra tek bir iş yapacaktır. Ama yaptığı her ne ise, onu diğer mücadele alanlarıyla ilişkilendirmeyi bilecek, sonuçları itibarıyla bütünlüklü bakabileceklerdir.

Mesele “her şeyci” olup her şeye koşturmak değildir. Örneğin Lenin’in, “İnsanın çok zamanını alıyor, bu da çalışmaya zararlı” diyerek satrancı; “Beni yoruyor, çabuk uykum geldiği için pek iyi ders çalışmıyordum” diyerek pateni; “öteki derslerini engellediği için” de Latince çalışmayı bıraktığı bilinir. Lenin’in kendine uyguladığı, bir çeşit iç disiplindir; değerleri içselleştirmenin, hayatındaki hemen her ayrıntıyı bu değerlerin gözetilmesine göre düzenlemenin örneğidir.

Kadro anlayışına bağlı olarak eğitim, Che’nin “Armut vermesi için bir karaağaca aşı yapmayı deneyebiliriz; fakat aynı zamanda armut ağaçları da dikilmelidir,” sözlerindeki gibi, var olanı değiştirmeyi de yeniden üretimi de gerektirir. Konfüçyus’un “Bir insanı doyurmak istiyorsanız, ona balık verin; aç kalmamasını istiyorsanız ona balık tutmayı öğretin.” sözü de bu bağlamdadır.

Kadro, günü kurtaran değil, geleceği güne çağırandır; planlama yapar, anla geleceği, birbirine karşıtlık oluşturmayacak şekilde bir araya getirir. Bu

nedenle azla yetinmez, büyük düşünür. İlkeleri, reel politik hesaplara feda etmez.

Kadro, tepeden turnağa savaşıdır; ama yalnızca “asker” değildir. Politikleşmiş askeri savaşın, her an her yerde ve gerekli her biçimde mücadele anlamına geldiğini bilir; bu nedenle yaşamdaki tercihleri, konumlanışı ve mücadelesi geçici değil uzun erimli ve kalıcıdır; bir kimlik oluşturur.

Kadro hem güvence hem rehberdir

Kadro, gün ve gelecek arasındaki ilişkinin güvencesi, neyi nasıl yapmanın yanıtı, yöntemsel rehberdir. Amaçlanan değerlere dair bilme ve uygulama diyalektiğinin gözetilmesi, sonuç almak için tayin edici önemdedir. Amaçlanana varmış gibi, hedefi ulaşılmış gibi göstermek, uygulamaya

“yüzen balıklar” derlerse onları derse kabul eder; yok “kendimi görüyorum” derse onları reddedermiş. “Bunlar kendine aşık benim onlara verebileceğim bir şey yok” dermiş. Hem mütevazılığın hem de parça-bütün ilişkisinin gereği olan böyle bir yaklaşım, Stanislavski’nin “Sanatta kendinizi değil, kendinizdeki sanatı, sevin,” sözü bunu çağrıştırıyor.

Kadro, ikili görevi bir bütün içinde kavramak, kendinde devrim yapmaktır

Kadro, öz örgütlenmenin de cephesel örgütlenmenin de insanı olmak, ikili görevi bir bütün içinde kavramaktır. Önce kendini sonra başkasını örgütlemektir, öğretmek için öğrenmek, yol göstermek için pusulalı-omurgalı bir duruş oluşturmaktır. Kendinde devrim yapıp, devrimin inandırıcılığı

Kadro, öz örgütlenmenin de cephesel örgütlenmenin de insanı olmak, ikili görevi bir bütün içinde kavramaktır. Önce kendini sonra başkasını örgütlemektir, öğretmek için öğrenmek, yol göstermek için pusulalı-omurgalı bir duruş oluşturmaktır. Kendinde devrim yapıp, devrimin inandırıcılığı için örnek model (özne) olabilmektir.

da büyük sorunlara yol açar. Lenin, “Komünizmin gelecekteki sonuçlarını gerçekleştirmiş sayarak hareket etmek, 4 yaşındaki bir çocuğa yüksek matematik öğretmeye benzer,” der.

Öğrenme, bilme işini hafife almamak gerekiyor. İnsan, bildiği şeyi daha iyi savunur. Bildiği şeyi daha iyi uygular, daha coşkuyla yaşayarak aktarır.

Sokrates, öğrencilerini kabul etmeden önce bir testten geçirir, onların eğilip suya bakmalarını ve ne gördüklerini söylemelerini istermiş. Eğer

için örnek model (özne) olabilmektir.

Bilinir ki derine inemeyenler biçimde gezinirler, özü değil biçimi önemserler. Onların da yaşamda, mücadelede başarıları olur; ama üretkenlik ve yaratıcılık için öze inebilmek arka planı görebilmek şarttır.

Aşkın cinsel aşk bağlamındaki dar çerçeveden çıkarılıp bir yaşam biçimi haline getirilmesiyse devrimcilik; kadrolaşan kişinin omuzlarına, yüreğine ve beynine sorumluluklar yükler. Bu bağlamda aşk, kişinin öncelikle kendine

sözüdür. Akli ve yüreği, sözü ve eylemi arasında bir tutarlılığı şart koşar. Bırakılımlaşık düzeyinde bağlanılan değerleri ve özneyi, kişinin birebir kendisine kar-

paketi değil bir insanlaşma zeminidir; yasaklar zorunlu haller için geçici olarak başvurulan (acı ilaç türü) çözümlerdir.

Kadro, öz örgütlenmenin de cephesel örgütlenmenin de insanı olmak, ikili görevi bir bütün içinde kavramaktır.

Önce kendini sonra başkasını örgütlemektir, öğretmek için öğrenmek, yol göstermek için pusulalı-omurgalı bir duruş oluşturmaktır. Kendinde devrim yapıp, devrimin inandırıcılığı için örnek model (özne) olabilmektir.

şı da bir sorumluluktur aşk, mutsuzluk nedenleriyle mücadele için, yöntemli olmak, gerektiğinde imkansızlığı yenilemektir.

Analitik psikolojinin kurucusu Carl Gustav Jung, herkesin inkâr ettiği parçaları olduğunu söyler. Bu istenmeyen parçalar gölgeye dönüşür; buna göre, en uzun gölgeleri olanlar en mutsuz insanlardır. Bu bağlamda devrimci kadrolar, gölgesiz değil gölgeleriyle baş edebilen insanlardır.

Devrimcilik, anın sosyalizmidir; devrimci kadro sosyalist kimliktir

Devrimci kadro yaptığı ve yapacağı her şeye öncelikle kendi inanmalıdır. Bunun için ulvi tanımlar gelecek tasarımları ve vaatleri yetmez. Bizzat kendi kimliğinde ve yaşamında sosyalizmin izleri olmalı, gelecek bugünden somutlanmalı, kadronun şahsında bedenleşmelidir.

Kadronun eksiksiz ve doğru tanımı için, mücadelecilik kimlik, yasaklar ve disiplin yetmez; kadronun yaşamında kapitalizmin reddi ve alternatifi de somutlanmalıdır. Sanıldığı aksine, devrimcilik ve sosyalizm bir yasaklar

Sovyet devriminde ilk yasaklar arasında, subayların askerlere kaba davranışları yer alır. Asker selamı, hiyerarşik rütbelere kaldırılır. Çünkü sosyalizm bir toplumsal barışıklık halidir. İnsana en çok uyan, en yakışan toplum biçimidir. Tüm rekabet biçimleri, tüm dayatma ve yarışlar kapitalizm kökenlidir. Sosyalizmde sınıfların dolayısıyla kapitalizmin etkilerinin devam edecek olması, karşıtıma özgü tutum ve davranışları sürdürmeye meşruiyet oluşturmaz. Eksiklik ve zaafın varlığını anlamak, onları olumlamak anlamına gelmez. Sınıfsız, sömürsüz bir dünya için mücadele, sosyalizm koşullarında da devam eder.

Gelecek dünya düşü/öngörüsü ve bunun gerektirdiği duruş, merkezi ve kolektif çabanın yanında, katılımcı her bireyin, fikri ve ruhsal olarak buna ikna olmasını, bilerek ve isteyerek emek harcamasını gerektirir. Böyle bir kimlik için, Hareket'in kişiye verdiği, deyim yerindeyse yolun yarısıdır. Diğer yarısı kişinin kendisinin katetmesi gerekir. Aksi takdirde her sert veya alışılmadık rüzgarda sallanma ve tereddüt yaşama ihtimali belirir.

Eğer devrim, mevcut sistemin tepeden tırnağa alt üst edilip devrimci bir irade eşliğinde yeniden yaratılması ise, bu yıkım ve üretim sürecinin emekçisi olarak da tanımlanabilecek olan kadronun olmazsa olmaz sorumluluğu, ilkin kendinde devrim yapmaktır. Yani kendini değiştirme ile toplumu dönüştürme; dövüşme ve itiraz etme ile alternatif geliştirme aynı sürecin parçaları olmalıdır.

Neden Haziranlaşamıyoruz?

*Haziranlaşamıyoruz, yoldaşlaşamıyoruz.
Che'nin deyimiyle kendimize,
yani sistemin içimizdeki uzantılarına yeniliyoruz.*

Perspektif oluşturur ve günü değerlendirmeye çalışırken, tarihsel referanslara ihtiyacımız oluyor. Bu, aynı zamanda tarihsel süreklilik içinde dünden bugüne uzanan birikimlerle bir düşünsel omurga oluşturmaktır.

Düşünsel omurganın oluşturulmasında en büyük sorun, geçmişten devralınan yönetsel referanslarla yeni buluşların, teorik ve pratik üretimlerin bağdaştırılmasında yaşanıyor. Diğer bir ifadeyle, böyle bir niteliği ve kapasitesi olmasına rağmen, Marksist birikim, yeni gelişmeleri yönetsel dağarcığına içererek perspektifini güncelleyip büyütme ve netleştirme hususunda zorlanıyor.

Halbuki böyle bir bütünsel algılayış, bakış ve uygulama sağlanabildiğinde, eskinin yeniyi reddetmediği, yeninin eskiyi geliştirdiği, dolayısıyla Gezi'nin tarihsel birikim önünde bir engel değil geliştirici bir dinamik olduğu görülecektir. Bugün, gerek örgütlü zeminde gerekse Gezi'nin örgütsüz

kitlesinde yaşanan bütünleşme probleminin kaynağı budur. Özünde aynı şeylerden rahatsız olan, aynı düşleri kuran, 2013'te Haziran barikatlarında beraber savaşan güçler, sahadaki bu bütünselliği masaya taşıyamadığı için, mülkiyet kaynaklı alışkanlıkların masada nüksetme olasılığı daha fazla olduğu için, oluşturduğumuz Birleşik Haziran Hareketi içinde rekabeti sürdürüyor, Haziranlaşamıyoruz, yoldaşlaşamıyoruz, Che'nin deyimiyle kendimize yeniliyoruz.

Haziranlaşamamanın bir diğer tayin edici nedeni, solda genel boyutta rastlanan özgüven sorununun Haziran zemininde de aşılabilmesi ve temel teorik tezlerle (genel doğrularla) an arasında kurulması gereken bağın zorunlu kıldığı ısrar ve tutarlılığın reel politik hesaplara kurban edilmesidir.

Emperyalizme ve faşizme karşı Haziranlaşmak

Bugün faşizme karşı daha kapsamlı cephesel bir duruşta Haziranlaşmak,

öncelikle faşizmin varlığını saptamayı ve doğru tanımını yapmayı gerektiriyor. Faşizmin “dinci faşizme” indirgenmesi, “AKP faşizmi” gibi faşizmin devlet biçimi olma niteliğini yadsıyan, hükümet biçimine indirgeyen yanlış tanımları beraberinde getiriyor.

Ülkemizde uzun tartışmalar sonucu, faşizmin sınıfsal tahliline dayanan Mahir’in sürekli faşizm tespitinin benimsenmesi, faşizm ve faşizme karşı

yedeklenme eğiliminin stratejik ufku aşındırıldığı, programatik duruşun yerini pragmatik duruşa bıraktığı günümüz koşullarında Haziran, öncelikle sınıfsal duruş ve ölçülerde ısrardır. Bunun gereği olarak, iktidarın giderek boyutlandırıp çeşitlendirdiği saldırılar karşısında dağılmamanın yolu, doğru araç ve yöntemler eşliğinde, sınıfsal kardeşlik ekseninde kenetlenmektir.

Ekonominin alarm verdiği, işsiz-

li bir iradeyle oluşmuş olan Barış Bloku’nu Demokrasi Bloku gibi okuyup, muhtemel bir erken seçime olduğu gibi taşımak, bırakalım Haziran’ı, cephesel örgütlenmenin en temel gereklerini (olmazsa olmazlarını) ıskalamaktır. Böyle bir çabaya duygusal, psikolojik, pragmatik vb. nedenlerle Haziran içinden destek vermek, Haziran’ın yapısal niteliklerini yok saymak ve onu bir çeşit “yedek güce” çevirerek tüketmektir.

Bu bir erken uyarı yazısıdır. Çok konuşup az şey söylemek, genel-geçer doğruları tekrarlayıp altını günü kurtarma atraksiyonlarıyla doldurmak yerine; açık ve net bir duruş sergilemek, söz ile eylemin, gün ile gelecek ufkunun (programatik duruşun) tutarlılığını gözetmek gerekiyor.

Evet, Lenin’in dediği gibi en gerici parlamentolarda bile çalışılabilir, o alanlar bir kürsü olarak kullanılabilir. Evet, AKP’yi ve onunla ifadesini bulan topyekûn saldırıları geriletmek, topyekûn direnişle her zeminde bütünecek barikatlarla yanıt vermek doğrudur, gereklidir ve acil görevler arasındadır. Kimi sorumlulukların “amasız, fakatsız” yerine getirilmesi de anlaşılır bir durumdur. Ancak bu durum, zorunluluk tanımından hareketle devrimci yapıları ölçsüz-programsız olarak konjoktürel güçlere yedeklenen iradesiz birer yapıya dönüştürme gerekçesi olmamalıdır.

İttifak ile iltihak birbirine zıt olgulardır. Eğer bizden istenen ittifaksa, bunun ilkeli ve tanımlı olması biçimindeki zorunlu gerekliliğin üzerinden atlanmalıdır. Görülecektir ki muhtemel tüm bileşenlerle eşit ilişki kurulabildiğinde, zorunluluklar gerekçe edilerek var olan bir plana ve modele yedeklenmemiz anlamına gelecek oldu bittiler yerine; ezilenlerin yoldaşlığı, fikri ve fiili ve yönetsel zeminde somutlanabildiğinde bu bir kayba değil bir kazanca dönüşecek ve giderek kalıcılışacaktır.

Bugün faşizme karşı daha kapsamlı cephesel bir duruşta Haziranlaşmak, öncelikle faşizmin varlığını saptamayı ve doğru tanımını yapmayı gerektiriyor

mücadele konusunda tutarlı bir duruşun oluşmasını ve solda geniş zeminde kabul görmesini beraberinde getirdi. Ancak özellikle AKP’yle beraber, bu sınıfsal duruş ve algılayış solun büyük çoğunluğu tarafından terk edildi. İktidarı partiyle, hatta kişiyle açıklama eğilimi yaygınlaştı.

Faşizm tespitinde olduğu gibi emperyalizm tanımında da sınıfsal ölçülerin yitirilmesi, genelde emperyalizme ve savaş olgusuna bakışta sorunlu bir duruş ortaya çıkarırken, benzer bir yanılığın barış tanımında da gündeme geldi.

Evet, barış çağrısı başlı başına önem taşır. Ancak bu, çağrı kim tarafından ve nasıl yapılırsa yapılsın desteklenmeli, içine dahil olunmalı anlamına gelmiyor. Bu konuda sınıfsal perspektifin gerektirdiği duruş, Barış Bloku gibi çok sesliliği tek sese indiren oluşumlarda “+1” olmak değil, barışı da sınıfsal ölçülerle ele alıp sadece niceliği değil niteliği de büyütmeektir.

Haziran, sınıfsal duruş ve ölçülerde ısrardır

Solun özgüven problemi yaşadığı, psikolojik öğelerin değerleri baskılandığı, günü kurtarma arayışlarının ve

lik-yoksulluk ve açlığın toplumun büyük çoğunluğunun birincil sorunu haline geldiği koşullarda, siyasal çalışma için sınıfsal eksen dışında başka eksenler aramak, ya çalışma tarzında kolaycılığın ya da kavrayışta bir problemin işaretidir.

Bilinir ki ikide bir gerekli gereksiz her konuda stratejik hedefleri hatırlatıp günü yok sayan duruşlar nasıl problemliyse, günün görevlerini abartıp stratejik hedefleri yok saymak da problemlili bir duruşa işaretir. Her birinde, tamamlayıcı diğer yan ıskalanmakta, temel-tali ilişkisi kurulamamakta, geleceği an’a izdüşürebilen bir kavrayış oluşmamaktadır. Bu bağlamda Haziran’a ve tek tek bileşenlerine düşen görev, ilkeleri yok sayma pahasına esen rüzgara kapılmak değil, bağımsız özne olmanın gereklerinde ısrarcı olmaktır.

Bu bir erken uyarı yazısıdır

Bugün mevcut saldırılar karşısında, ezilen hemen tüm kesimleri kapsayan “Faşizme Karşı Demokrasi Bloku” oluşturmaksa mesele, buna karşı çıkmak, Haziran fikrine ve ruhuna aykırıdır. Ancak, plansız-programsız ve tek yan-

Barış

Rica ile Mümkün mü?

“Bugüne kadarki süreçte Kürt sorunu, çeşitli biçimlerde gündemi belirleyen bir noktada yer aldı. Bunda, verilen mücadelenin ve son yıllarda öne çıkarılan çözüm sürecinin ağırlıklı rolü oldu. Ancak seçim sonrasında gerek iktidarın çözüm gibi bir niyeti olmadığı için gerekse gelinen aşamada krizin insanları işsizlik, açlık vb. sorunlarla doğrudan yüzleştirmesi sebebiyle Kürt sorununun gündemleşmesi eskisinden çok daha zor olacak, doğru zeminde zorlu ve ısrarlı bir mücadele gerektirecektir.” (Devrimci Hareket, 15 Mayıs 2015, abç)

Yukarıdaki değerlendirme yapıldığında, çözüm sürecinin bittiğine veya biteceğine dair somut bir işaret yoktu. Tersine barajın aşılmasıyla beraber sürecin hızlanacağı ve sonuç alıcı gelişmelerin yaşanacağı vurgulanıyor, beklentiler büyük ölçüde bu çerçevede odaklanıyordu. Amacımız bilgi veya öngörü yarıştırmak değil. Ancak 7 Haziran sonrasında HDP'nin barajı aşması ve 80 milletvekilinin seçilmesiyle beraber kimi yapı ve çevrelerde gözlenen beklenti çitasındaki yükseklik ile bugün yüzleşilen gerçeklik arasındaki açının büyüklüğü, eğer ders çıkarılarak yol alınacaksa, mutlaka nedenleriyle beraber değerlendirilmelidir.

Daha da önemlisi, bir çözüm ve uzlaşma zemininin olmadığına dair açıklamaları, yalnızca AKP kurmaylarından değil, çeşitli zamanlarda çeşitli biçimlerde PKK yöneticilerinden de duyduk. O halde meseleyi, birbirini yalanlamanın dışında daha farklı bağlamda tartışmak gerekiyor.

Sınıf ve sistem analizinde yanılı, çözümde yanılığın beraberinde getiriyor

Gerçekten Kürt sorununun bu şekilde çözülmesi mümkün mü? AKP/ devlet masada anayasayı da değiştirerek Kürt halkına haklarını verip demokratik bir rejime geçmeyi düşünüyor mu? Bu soruya olumlu yanıt vermek çok zor. Gerçekte bu konudaki sürekli tekrarlar üreten yanılığın durumu, devlet-toplum-rejim tahliliyle doğrudan ilintilidir.

AKP ve temsil ettiği oligarşinin yönetim anlayışı, biat ilişkisi üzerine kuruludur. Temel hak ve özgürlüklerden anladıkları, verilenle yetinmektir. Verilenin sınırlarını ise sermayenin aşırı kâr hırsına dayalı ihtiyaçları belirlemektedir. Sömürü ve baskı üzerine bina edilmiş sistemlerde “hak verilmez alınır” denmesinin nedeni budur. Faşizmin ülkemizde süreklilik kazanmış olması da, giderek sertleşen uygulamalar da gerçekte kendisi de bağımlı durumda olan

yani tekeller içinde azla yetinmek zorunda kalan sermayenin, sus payı bile vermeye tahammülünün olmaması sebebiyledir.

Özetle faşizm, tekelci sermayenin şiddete, baskı ve zora dayalı rejimidir; kişiye göre değişen keyfi bir olgu değildir. Meselenin Tayyip Erdoğan'ın tercihleriyle, Davutoğlu'nun kişiliğiyle vb. açıklanması, sistemin işleyişini kavramayı güçleştirirken, alternatif/çözüm

başta dönmelerin gerçek sebebi budur.

Bugüne kadar yaşananlar, sistem tahlili ve öngörü ile birleştirildiğinde görülür ki (daha önce de çeşitli vesilelerle söylediğimiz gibi) iktidarın çözümden anladığı sisteme alternatif değerlerin ve örgütlülüğün tasfiyesidir; diyalogdan anladığı da böyle bir tasfiye için ikna çabalarıdır.

Bu nedenle, masanın devrildiğine hayıflanmak veya AKP'lilere barış için

yanaymış gibi görünmesi ise çoğu kez hileli, yanıltıcı bir duruşa işarettir. Bilinir ki kapitalizmi anlamadan faşizmi anlamak, kapitalizme karşı durmadan faşizme karşı durmak nasıl olası değilse, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı durmadan barışı gerçek kılmak olası değildir.

Barış çağrılarının, tek başına bir hükmü, yaptırım gücü yoktur. “Hiçbir anlama gelmeyen, hiçbir yükümlülük getirmeyen barışçı dilekleri imanla tekrarlayan biri, demokratik bir barışın gerçek taraftarı değildir,” der Lenin. Bu perspektifin güncel karşılığı, barış için mücadele etmektir; politikanın devamı olan savaşı, alternatif politikalarla ve onun gereği bir mücadele ile karşılamaktır. Unutmamak gerekir ki insanlık en büyük barışa Stalingrad'la, haramilerin karşısında dik durarak, bir adım dahi geri çekilmeden ulaşmıştır.

Özetle faşizm, tekelci sermayenin şiddete, baskı ve zora dayalı rejimidir; kişiye göre değişen keyfi bir olgu değildir. Meselenin Tayyip Erdoğan'ın tercihleriyle, Davutoğlu'nun kişiliğiyle vb. açıklanması, sistemin işleyişini kavramayı güçleştirirken, alternatif/çözüm arayışlarını kısırlaştırıyor.

arayışlarını kısırlaştırıyor.

Kürt sorunu için elbette her zeminde mücadele edilmelidir. Ancak bu, sistemin gerçekliği ıskalanmadan, doğru araçlarla ve kapsamlı bir demokratik programın gerektirdiği ittifaklarla yapılmalıdır. Gezi sürecinde gördüğümüz gibi İstanbul'da, Ankara'da, Antakya'da insanları gösterilerde katleden iktidarın, ülkenin bir başka kesiminde demokratikleşmeye gideceğini sanarak hareket etmek, sistemi tanıma ve süreci doğru okuma bağlamında bir yetersizliğe ve sübjektivizme işarettir. Benzer şekilde, Kobane'nin yıkımı ve Rojavalıların katli için elinden gelen her şeyi yapan bir iktidarın, Türkiye Kürdistanı'nda özgürlüğü masada, eşit koşullarda müzakere edeceğini düşünmek, emperyalizme/faşizme dair bir kavrayış sorununa işarettir. Sık sık yaşanan tekrarların,

“rica”da bulunmak yerine; ehlileştirme, asimilasyon ve tasfiyeden başka bir amacı olmayan iktidara karşı sınıfsal kimliğin gerektirdiği tereddütsüz bir duruş sergilenmeli; çözüm, diğer demokratik sorunları da içeren kapsamlı bir programın gerçekçi zeminde ve gerçekçi yollarla uygulanmasında aranmalıdır.

Barış, soyut bir çağrı olmaktan çıkarılmalıdır

Salt Kürt sorunu bağlamında değil, sınıfsal içeriği ve gerçek karşılığı bağlamında da barış, Ortadoğu gibi bir bölgede ve Türkiye gibi bir ülkede toplumun büyük çoğunluğunun düşlediği kardeşlik zemini, insanlaşma finalidir. Ancak bu final kendiliğinden gelmez; uzun ve zorlu bir mücadele gerektirir. Savaşın müsebbibi olan ege-men kesimlerin barış istemesi, barıştan

Çözüm, Gezi mirasında, sınıf kardeşliğinde aranmalıdır

Ezen kesimlere karşı ortaklaşma da sınıfsal duruş, ezilenlerin başarı ve giderek özgürleşme koşuludur. Bu ortaklaşma, yan yana durmayı da aşan bir fikri ve ruhsal bütünlük oluşturur. Buradaki sınıf kardeşliği, kimliklerin yan yana dizilip bir ortaklaşma oluşturmamasından daha ileri ve kapsayıcıdır. Diğer bir ifadeyle, kimlikler sınıfı kapsamaz ama sınıf, kimlik sorunlarını kapsar.

Sistemin topyekûn saldırı halinde olduğu ve parçalayıcı/ayrıştırıcı pek çok faktörün devreye sokulduğu günümüz koşullarında, faşizme karşı birleşik cepheye denk bir buluşma ancak sınıfsal perspektifle mümkündür. Bunun programatik ve örgütsel karşılığı Birleşik Haziran'dır. Gerçekte Gezi'de yaşanan da budur. Kendiliğinden harekete geçmiş gibi görünen ve heterojen bir görüntü oluşturan o toplamın kardeşleştirici nitelikleri sınıfsal bir

tanıma denk düşmektedir.

Birleşik Haziran, ezilenler adına bugüne kadarki tüm kalkışmaların Gezi değerleriyle güncellenmesidir; gerek dünya ölçeğinde gerekse ülke coğrafyasında sınıfsal zeminde (üretim ve yaşam alanlarında) yaşanan parçalanmanın panzehiridir.

Nedenlerin Tahlili, Sonucu Değiştirmeye Yetmez

Sendikal zeminde, gençlik örgütlenmelerinde, kimliklerin kendini ifade ettiği alanlarda veya doğrudan yaşam kesitlerinde her potansiyel gücün, dinamiğin tek başına haklarını almaya yetecek güç ve imkanlar oluşturulmasına dair çeşitli sosyolojik veya psikolojik değerlendirmeler yapılabilir. Ancak nedenlerin tahlili, sonucu değiştirmeye yetmez. Genel boyutlarıyla sistem ve rejim tahlili de hak kazanımı ve özgürleşme için yeterli değildir. Programlar gibi tahliller de tek başına iş görmez; onları uygulayabilecek doğru/uygun örgütlülükler gerektirir.

Sınıflar mücadelesinin ezilenler zemininde, nasıl ki deneyim birikimi, yenilenme ve güncellenme söz konusu oluyorsa, ezenler zemininde de (sistemde ve rejimde) birikim aktarımı ve güncelleme olmaktadır (İç Güvenlik Yasası, Kamu Güvenliği Müsteşarlığı gibi). Dünya ölçeğinde muhalif dinamiklerin parçalı, sistemsiz yapıların ise tüm farklarına ve çelişmelerine rağmen daha bütünlüklü durumda olması, sömürünün de baskı ve şiddetin de globalleşerek sertleşmesi, ezilenlerin ortak hareket bağlamında arayışlarını çeşitlendirdi, hızlandırdı. Podemos, SYRIZA, Haziran vb. yapılar bunun ifadesidir. Bu türden araçların gerekliliği, doğurduğu pratik sonuçlarla ölçülmemelidir. Devrimsel dönüştürücü sürece basamak oluşturabilecek araçlar, yanlış ve eksik kullanıldığında, istenen sonucu doğurmayabilir. Ama bu, aracın gereksizliğinin, yanlışlığı-

nın ifadesi değildir.

Parçalı duruşun panzehiri, kapsamlı ve programlı ortaklaşmalardır

Bugün yapılabilecek en büyük hata, HDP'nin varlığı sebebiyle Haziran'ı yanlış, gereksiz bir yapı (veya rakip) olarak göstermektir. Tersine, ezilenler zemininde araç çeşitliliğinden, zenginliğinden rahatsız olmamak ve sınıfsal duruşun kapsayıcılığının bugünkü parçalı duruşun panzehiri olduğu fikri üzerinde kafa yormak gerekiyor.

7 Haziran sonrası ortaya çıkan ve bugün giderek netleşmeye başlayan tablo, sistemi ve devletin imkanlarını sandıktan çıkan sayısal güçle ölçen, dolayısıyla güç ve imkan dizilimini/hazırlığını buna göre yapan duruşun kendini hızla gözden geçirmesini gerektiriyor.

Polemik yapmadan söylemek gerekirse, kiminle ve neyle mücadele edilecekse, öncelikle o karşıt gücün doğru tanımlanması gerekiyor ki mücadele araç ve yöntemlerinde isabet, sonuçta da başarı sağlanabilsin. Aksi takdirde, mücadele edilen güce dair yapılan yanlış teşhisler, mevcut koşullarda karşılanması mümkün olmayan beklentileri beraberinde getireceği için, süreç kazanım yerine tekrarlar üretmeye ve patinaj yapmaya devam edecektir.

Bugün sürecin ezilenler açısından gerektirdiği duruş, "ya gördünüz mü?" ikilemelerine girmeden, ezilen kesimler arasındaki farkları ayrı durma sebebi yapmadan, bu zeminin tek bir yapı tarafından domine edilmediği, programlı ve alabildiğine kapsayıcı zeminde ortaklaşabilmektir; emperyalizme ve faşizme karşı Haziran ufkunu büyütme-ktir.

**31 Temmuz 2015
DEVİRİMCİ HAREKET**

Kürt sorunu için elbette her zeminde mücadele edilmelidir. Ancak bu, sistemin gerçekliği ıskalanmadan, doğru araçlarla ve kapsamlı bir demokratik programın gerektirdiği ittifaklarla yapılmalıdır. Gezi sürecinde gördüğümüz gibi İstanbul'da, Ankara'da, Antakya'da insanları gösterilerde katleden iktidarın, ülkenin bir başka kesiminde demokratikleşmeye gideceğini sanarak hareket etmek, sistemi tanıma ve süreci doğru okuma bağlamında bir yetersizliğe ve sübjektivizme işaretir.

Seçim

Sonuçlarını Nasıl Değerlendirmek Gerekiyor?

“Mevcut koşullarda seçimlere sermaye, sol ve halk dahil hemen her kesim, alışılmışın dışında bir anlam atfediyor.”

(Devrimci Hareket, 15 Mayıs 2015)

Ortalıkta deyim yerindeyse fikirler uçuşuyor ve bir çeşit değerlendirme enfasyonu söz konusu. Bilindiği gibi kişiselleştirilmiş bir yaklaşımla, duygusal ve psikolojik etmenlerle yapılan değerlendirmelerde perspektif (bakış açısı) daralır; örneğin sistem AKP’yle, iktidar da Tayyip Erdoğan’la özdeşleştirilir.

Seçim sonrasında rastladığımız “AKP yenildi, bitti; iktidardan düştü; faşizmi önledik” biçimindeki tepkiler veya “Halk sivil diktatörlük inşasına izin vermedi” biçimindeki değerlendirmeler, bir yanıyla duygusal bir yanıyla da eksiktir. Hatta sisteme/faşizme dair bütünlüklü bir değerlendirme bağlamında yanlıştır.

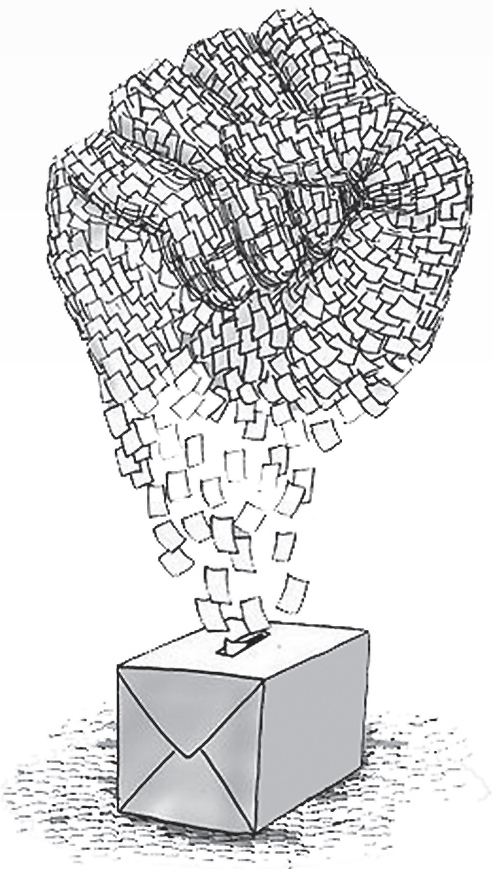
% 13 bir başarıdır ama...

Amacımız bir başarıyı yok saymak veya önemsememek değildir. Eğer amaç 13 yıldır AKP eliyle sık sık güncellenerek tahkim edilen faşizmi getirmek ve giderek yenmek ise, ön-

celikle hedefi doğru tanımlamak, ona uygun araç ve yöntemler geliştirmek gerekiyor.

Bugün çeşitli nedenlerle, duygusal ve psikolojik olanla politik olan, kişisel olanla bütünlüklü ve stratejik olan; yani günlük akılla yapılan değerlendirmeler ile bilimsel-politik değerlendirmeler iç içe geçmiş durumda. Burada devrimcilere düşen görev, bir taraftan HDP’nin seçim başarısını önemsemek, diğer taraftan “AKP’nin yenilgisi”, “faşizmin önlenmesi” gibi tanımlar için henüz erken olduğunu, işin başında olduğumuzu, bunun seçimle sağlanamayacağını çünkü iktidarın mecliste olmadığını anlatmak/kavratmak ve ona uygun bir mücadele hattı, ittifak anlayışı geliştirmektir.

Özetle söylersek, ihtiyatlı bir sevinç içinde olmak gerekiyor. Çünkü AKP ve temsil ettiği kesimler, hala güçlüdür; emperyalizmle ilişkileri dahil, imkan ve kurumları yerli yerindedir. Şimdiye dek hiç olmadığı denli kökleşen ve imkan

büyüyen faşizme karşı örgütlü, programlı, uzun ve zorlu bir mücadele gerekiyor.

Böyle bir mücadelede meclis'in yeri nedir?

Mücadele alan ve biçimlerinin karşı karşıya getirilmemesi gerektiği, devrimciler açısından genel kabul gören bir olgudur. Burada önemli olan, temel-tali ilişkisinin gözlemlenmesi ve ilkeliliktir. Bu da sahip olunan duruşla, mücadelenin önüne konacak hedeflerle doğrudan ilintilidir.

Hatırlanacak olursa 2011 Haziran'ında 35 bağımsız milletvekili seçilmişti; o da önemli bir başarıydı. Ancak ayrıntıya girmeksizin söylemek gerekirse, Meclis'teki toplam duruşları (gerici yasalar çıkarkenki tercihleri vb.) ortaya, o ilk seçtikleri anda duyulan heyecana ve girilen beklentilere denk bir sonuç çıkarmamıştır. Bu durum bizleri, milletvekili sayısı 80'e çıkmış da olsa yeni süreç adına da düşündürüyor; ihtiyatlı bir yaklaşım içinde olmamızı gerektiriyor.

Devrimcilerin tarihinde, Meclis'in bir kürsü olarak kullanıldığına dair çeşitli deneyimler söz konusudur. Böylesi zeminlerin doğru değerlendirilebilmesi, "Meclis+üretim ve yaşam alanları" biçiminde bir ilişkiyi, Parlamento'yla dışarının diyalektiğini gerektiriyor. Bu, dışarıda örgütlü olmayı, günlük akılla ve pragmatizmle değil sınıfsal perspektifle mücadele hedefleri ve ittifaklar politikası geliştirmeyi gerektiriyor.

Bizleri sıcak bir yaz bekliyor

AKP bugün hala %41 oy oranıyla birinci partidir. Tayyip Erdoğan'la ifadesini bulan başkanlık sistemi ise kişisel bir tercihle sınırlı olmayan, tekeli sermayenin en radikal, en saldırgan kesiminin eğilimidir.

Biriken ve yaklaşık 6 aydır, seçim nedeniyle ertelenen sorunların çözümü için tekeli sermaye, bu mevcut meclis

aritmetiğinde de isteklerinden vazgeçmeyecek, temenni ettiği türden bir iktidar için güç ve imkanlarını devreye sokacaktır. Bu, sermaye güçleri arasındaki çelişmeler dahil hemen her zeminin ısınacağına, bizleri sıcak bir yazın beklediğinin işaretidir. Koalisyon, erken seçim vb. tartışmalar bu gerçeklik ıskalanmadan yapılmalıdır. Bu süreçte Haziran Hareketi'nin sınıfsal perspektifle gelişmeleri değerlendirmesi, halkların ekonomik, demokratik ve siyasal talepleri etrafında mücadelenin içinde yer almasının sağlanması büyük önem taşıyor.

Unutmamak gerekir ki kimlik siyaseti ile sınıfsal sorunların çözüldüğüne dair bir örnek yoktur ama sınıfsal perspektif; inanç sorunundan ezilen ulus sorununa, kadın sorunundan işçi-emekçi sorununa kadar tüm ezilenlerin aynı programda ortaklaşabilmesine imkan tanır.

Bu bağlamda, Gezi'deki "Bu daha başlangıç" sloganını anımsamak gerekiyor. Bırakalım başka konuları, Kürt meselesinde bile hangi noktada bulunduğu, iktidarın çözümden ne anladığı, Yalçın Akdoğan'ın "HDP bundan sonra çözüm sürecinin ancak filmi yapar" biçimindeki ifadesinde yansdı. Bu yaklaşım, iktidarın niyetini ortaya koyması açısından da çözümden ne anlaşılması gerektiği bağlamında da değerlendirilmelidir.

Seçim öncesinde de söylediğimiz gibi bundan sonra Kürt sorunu dahil, gündem oluşturmak başlı başına bir mücadele gerektirecek, sistemle karşı karşıya gelinen her noktada alternatif bir anlayışa ve güce ihtiyaç olacaktır. Bunun için Haziran Hareketi, hızla eksiklerini giderip bardağın hem dolu hem boş tarafını görebilen bir yaklaşımla süreçteki yerini almalıdır.

Unutmamak gerekir ki kimlik siyaseti ile sınıfsal sorunların çözüldüğüne dair bir örnek yoktur ama sınıfsal perspektif; inanç sorunundan ezilen ulus sorununa, kadın sorunundan işçi-emekçi sorununa kadar tüm ezilenlerin aynı programda ortaklaşabilmesine imkan tanır.

"Kaygıyı da İçeren İhtiyatlı Bir Sevinç İçindeyim"

Vişnelik imzacılarından Mehmet Yeşiltepe ile seçimler, sol ve önümüzdeki süreç üzerine sohbet ettik.

Devrimci Hareket: Seçim sonuçları için, giriş bağlamında neler söylemek istersiniz?

Mehmet Yeşiltepe: Ben seçimi, halka 4 yılda bir söz hakkı verildiği ama bu hakkını eşit ve özgür biçimde kullanamaması için, sistemin tüm imkanlarının devreye sokulduğu bir demokrasibilik oyunu olarak görüyorum. Mevcut seçim ve sonuçları bir özgünlük taşısa da öz itibarıyla bu genel doğruyu değiştirmedigini düşünüyorum. Parlamentarizmin devrimci çalışma tarzını baskılaması yönünde göze çarpan yaygın ve ağırlıklı eğilim nedeniyle, 7 Haziran seçim sonuçları karşısında, kaygıyı da içeren ihtiyatlı bir sevinç içindeyim.

Seçim sonuçlarına bu denli sevinenler varken bu girişin yadırganabileceğini biliyorum. Ancak röportajın bütünlüğü içerisinde bu söylediğim anlaşılacak; bunun, birilerinin başarısını hafife alma, sevincini yok sayma olmadığı görülecektir.

DH: Bir seçim dönemi bitti ve bir

kez daha biçimin özü baskıladığı, tali olanın temel olana tercih edildiği, görüngülerle yetinildiği, öznel tanımların öne çıktığı bir duruşla karşı karşıya kaldık. Sizce bunun nedeni nedir?

MY: Bunun nedenlerine dair çok şey söylenebilir. Ama izlerini, seçimi önceleyen süreçte de, seçim ittifakları ve çalışmalarında da gördüğümüz, üzerinde öncelikle durulması gereken olgular vardır.

Sol, genel anlamda Marksist birikimden özelde temel teorik tezlerden uzaklaşmıştır; analitik yöntemin uygulanmadığına dair pek çok veri söz konusudur. Bu, hem an'la gelecek arasındaki diyalektik bağı koparmakta, böyle bir gereklilik ve yönetsel disiplinle hareket etmeyi gereksizleştirmekte, hem de an'ı doğru değerlendirebilme kapasitesini zayıf düşürmektedir. Tam da bu noktada, zayıf düşenin yerini neyin alacağı, sahip olunan toplam kültürle, kavrayış ve perspektifle doğrudan ilintilidir. Eğer solun sınıfsal köken olarak küçük burjuva tabana

dayandığı düşünülürse; özneliğin de sabbırsızlık ve kısa erimli bakış açılarının da abartı, pragmatizm vb.nin de kaynağında küçük burjuva sınıf karakterinin yattığı görülür. Belki devrimciliğin bu sınıf karakterini aşmada en etkili kimliklerden biri olduğu söylenecektir; bir yanıyla doğrudur. Ancak, bilindir ki sahip olunan niteliklerin sınava girdiği zorlu dönemlerde, sınıfsal nitelikler nükseder ve sistemle alternatif zemin arasındaki geçişkenlik artar; ilkeleri eğip bükme ve kolayca kaçma ihtimali belirir. Mevcut tablonun bir de bu açıdan değerlendirilmesinde yarar olduğunu düşünüyorum.

'Berkin'in, Ethem'in durduğu yerden değerlendirilmelidir'

DH: Seçim sonuçlarına yüklenen anlamı ve yaşanan sevinci abartılı bulduğunuzu mu söylüyorsunuz?

MY: Eğer oyun kurucu olacaksak, kolayca kaçamayız. Yenilgiye uğrayanın, hatta yenilmekten çok frenlenenin yalnızca Tayyip Erdoğan olduğu iddiası bir yanıyla doğru. Çünkü AKP'nin birinci parti olması, sermayenin alternatifsiz olmaması, faşizmin varlığı ve gücü devam ediyor. Sevinçler tartışılmaz belki ama bu sonuç öyle devrimle, sosyalizm ufkuyla ilişkilendirilebilecek bir sonuç değil. Rakamlar üzerinden zorlama değerlendirmeler üretmek belki sahibini sevindirir; ama sınıflar mücadelesi gerçekliği yerli yerinde durmaya devam eder. Yapılan değerlendirmelerde, %60'ın nasıl bir bileşim olduğuna bakmadan olumlanması başlı başına bir sorundur. Ama bazen tersten okuma, öğretici oluyor. %40'ı düşünelim. Bu %40, yaratıcılığımızı zorlayarak tanımlamaya çalıştığımız iktidar kaynaklı tüm kötülöklere (hırsızlığa, talana, yalana) verilmiş bir onaydır.

Aslında AKP'nin gerilemeye başlaması Gezi süreciyle beraber olduysa, oradaki dinamik, nicelikten çok nitelikle okunmalıdır. Berkin'in, Ethem'in, Abdullah'ın durduğu yerden değeri-

lendirilmelidir. O duruşu, sandıkla kim özdeşleştirebilir; o bedeli anlatabilecek bir oy oranı var mıdır? Onların o net duruşu, sınıf uzlaşmasının veya sistem içi arayışın hangi kulvarlarına sığabilir?

Alternatif politika, sisteme öykünmeyi değil bir bütün halinde uzak durmayı gerektirir. Eşitliğin dini ve etnik temelde aranması; dinci eğilime karşı dinci adaylarla, dinci bir söylemle yanıt verilmesi, şimdilik kazanım gibi görünebilir ama gerçekte uzun vadede kazanımı da vurabilecek bir yöntemdir. Dikkat edilirse sandık fetişizmi, algıyı bozdu, zayıf düşürdü; araba atın önüne geçti; ilkelilik pragmatizme yenik düştü. Reel politik adına, sağ ideolojiyi ve antidemokratik süreçleri besleyebilecek argümanlar öne çıkarıldı. Tüm bu nedenlerle, evet gösterilen sevinci abartılı buluyorum. Bu duruşun uzun vadede doğuracağı sonuçlar bağlamında kaygılanıyor ve ihtiyatı elden bırakmamak gerektiğini düşünüyorum.

DH: Seçim sonuçlarının solun süreci kavrayışı üzerindeki etkisini nasıl değerlendiriyorsunuz?

MY: 7 Haziran seçimleri, sandığın solda bilinenden ve görünenden

ikincildir. Bu bağlamda mevcut tablo, solun/devrimcilerin doğrudan kimliklerinden kaynaklı taşımaları gereken umut ve mutluluk açısından bir hayli zayıf düşmüş olduklarını gösteriyor. Değerlendirmelerde ve sevinç tablosunda gözlenen abartının sebebi budur. Sol, deyim yerindeyse mutluluğa, sevince, başarıya hasret kalmış. Bu ruh hali, özgüven problemiyle beraber Marksizmin kavranışına da yansıyor.

Marksizm sanki kaskatı, hiç değişmez kurallardan yani doğmalardan ibaretmiş gibi karşılanabiliyor; bu bağlamda yakıştırmalar, değerlendirmeler yapılıyor; o koca öğretinin içinden kimi cümleler bağlamından koparılarak, cımbızlanıp alınıyor ve öznel ihtiyaçlara göre eğilip bükülüyor. Geçmişte de tüm araçları uyumlu biçimde kullanan, temel-tali ilişkisini yadsımadan konumlanan, an'ı önemseyen ama geleceği an'a feda etmeyen bir hareket, bir duruş söz konusuydu. Diğer taraftan mücadelenin en kolay noktasını temel alarak günü kurtarmaya çalışanlar, parlamento zeminde çözüm arayanlar vardı. Bu, 70'li yılların TKP'si için de 1970 öncesi TİP için

Alternatif politika, sisteme öykünmeyi değil bir bütün halinde uzak durmayı gerektirir. Eşitliğin dini ve etnik temelde aranması; dinci eğilime karşı dinci adaylarla, dinci bir söylemle yanıt verilmesi, şimdilik kazanım gibi görünebilir ama gerçekte uzun vadede kazanımı da vurabilecek bir yöntemdir.

öte bir yeri ve anlamı olduğunu ortaya çıkardı. 8 Haziran'la beraber umut ve mutluluk grafiğinin yükselmesi hatta yer yer tavan yapmış olması, bir gerçekliğe işaret ediyor. Bilindir ki sandık sonuçları hem görelidir, hem de mücadele içindeki yeri itibarıyla

de geçerlidir. Mesela solun çok büyük bir çoğunluğu, '71 devrimciliğinin TİP reformizminden bir kopuş olduğunu kabul eder ve bu kopuşu önemser. Oy potansiyeli yüksek diye örneğin bir toprak ağasının aday gösterilmesini, TİP'teki parlamentarizme örnek olarak

verir.

Hepimiz Ecevit'in çıkış yaptığı 1973 seçimlerini anımsarız. Darbe koşullarından çıkılmakta olduğu o tarihte de devrimcilerin bir kısmı Ecevit'e destek verdi. "Umudumuz Ecevit" rüzgarı %33 oy aldı. Şimdi geriye dönüp bakıldığında Ecevit'in desteklenmesi büyük oranda doğru bulunmaz.

'Devrimcilik ehven-i şer'e sığmaz'

DH: Sanki, "Yetmez ama evet" veya başka biçimlerde dışa vuran ve giderek çap büyüten bir çeşit ehven-i şerle karşı karşıyayız; bunu nasıl değerlendiriyorsunuz? Devrimcilik ehven-i şerle bağdaşır mı?

MY: Son dönemlerde "Yetmez ama evet", "Tatava yapma bas geç" vb. tanımlarla güncellenmiş biçimlerine tanık olduğumuz ehven-i şer, bir çeşit kaderciliktir, azla yetinmektir; dolayısıyla da köklü çözümler/dönüşümler öngören devrimcilikle bağdaşmayan bir duruştur. Ehven-i şer'i ve etkilerini anlamak için meseleyi salt güncel örnekler üzerinden değil, fikri-felsefi boyuttaki etkileri açısından da incelemekte yarar vardır. Örneğin an ile gelecek, güncel olanla stratejik olan arasındaki diyalektik ilişki, temel-tali bağı gözetilerek kurulabilmelidir. Yukarıda da belirttiğim gibi zorlu süreçler, aynı zamanda değerlere bağlılığın, tutarlılığın test edildiği sınav anlarıdır. Devrimcilik, her zaman zorlu süreçlerden geçmeyi gerektirdiği için, ehven-i şer'e sığmaz, bu türden günü kurtaran duruşlarla bağdaşmaz. Son dönemlerde, giderek artan ve yaygınlaşan biçimde solda bir özgüven problemine, bir stratejik ufuk yitimine ve hatta temel teorik tezler dahil sınıflar mücadelesinde doğruluğu kanıtlanmış önermelerin eğilip büküldüğüne, sübjektif değerlendirmelerin pragmatizmi öne çıkardığına tanık oluyoruz. Ehven-i şerin seçim çalışmalarındaki iz-

düşümü, "sandıktan çıkacak oy oranları süreçte tayin edici olacaktır, dolayısıyla da oy için her yol mubahtır," biçiminde özetlenebilir. Sürece böyle yaklaşıldığında, her türlü ittifaka eğilimli hale gelinir; burjuva çalışma ile aradaki fark kapanır, hatta burjuva adaylara bir çeşit öykünme söz konusu olur. Bunun bir yanını popülizm, umut tacirliği, ilkesiz-tutarsız açıklamalar oluştururken, diğer yanını direkt veya dolaylı ilkesiz ittifaklar oluşturur. Demirtaş'ın Zaman gazetesindeki röportajı ve Saidi Nursi'yi öven açıklamaları bu konuda verilebilecek örneklerden sadece biridir.

'Devrimci Yol, oya tahvil edilemeyecek bir değerdir'

DH: Solun sandığa bu denli büyük anlamlar yükleyerek odaklanmasının nedeni nedir?

MY: Solda analitik yöntem konusunda bir yıpranma, alternatif düşünüp üretme konusunda gerileme, pragmatizm ve parlamentarizm eğilimi gözleniyor. Sadece seçime dair değil hemen her konuda ortak kabul gören genel geçer doğruların, taktiklerden çok daha öte anlamlar taşıyan ilkelerin aşındırıldığı, günü kurtarma hesaplarıyla eğilip büküldüğü görülüyor. Solun yansıttığı bu genel tablo, aynı zamanda azla yetinmenin, ilkeleri kısa erimli çıkar hesaplarıyla ikame etmenin nedenlerine dair ipucu veriyor. Bu mevcut verilerden hareketle, sorunun yönetsel olduğunu ama sandığa yüklenen büyük beklentilerde özgüven probleminin de rolü olduğunu düşünüyorum.

Bu süreçte yaşanan, burjuva çalışma tarzını çağrıştıran ve değer istismarı olarak değerlendirebileceğimiz olgulardan biri de bugün Devrimci Yol'la maddi-manevi hiçbir bağı kalmamış kimi şahısların, yaklaşık 30-40 yıl önceki kimlikleriyle/sıfatlarıyla öne çıkarılması ve sanki seçimde yüklendiği işlevi veya oyunun rengini bir Devrimci Yolcu olarak seçtiği intibanın verilmeye

Devrimci Yol, bugünü anlamak ve alternatif politikalar üretmek açısından önemli bir mirastır. Bu miras, küçük hesaplara veya kişiselleşmiş beklentilere kurban edilemeyecek, oya tahvil edilemeyecek denli büyük, önemli ve yaşayan bir değerdir.

çalışılmasıdır. Bu kişilerin kendilerini bu şekilde bir istismar unsuru olarak kullandırması, gelinen aşamada nasıl bir pragmatizmle ve değer erozyonuyla karşı karşıya olduğumuzu görmek açısından düşündürücüdür; bundan sonra Devrimci Yol adına kimlerle, nerede ve nasıl yürümek gerektiği açısından ise öğreticidir.

Evet, Devrimci Yol, bugünü anlamak ve alternatif politikalar üretmek açısından önemli bir mirastır. Bu miras, küçük hesaplara veya kişiselleşmiş beklentilere kurban edilemeyecek, oya tahvil edilemeyecek denli büyük, önemli ve yaşayan bir değerdir.

'Apolitiklik ve keyfi tanımlar Ağır basıyor'

DH: Bu süreçte toplumun hiç olmadığı denli politikleştiği değerlendirilmesine katılıyor musunuz?

MY: Seçim dönemleri toplumun politize olduğu dönemler olarak bilinir. Ancak ortaya çıkan tablo, eğilimler, ölçek ve öncelikler bir çeşit apolitikliğin süreçte ağır bastığını, siyasal tanımların keyfi tanımlarla baskılandığını gösteriyor. Gelişmeler, HDP ile CHP'nin birbirine yakınlaştığına, sosyal demokrasinin çeşitli versiyonlarının güçlendiğine dolayısıyla da alternatif iddialı duruş ile düzen arasındaki geçişkenliğin arttığına işaret ediyor. İstikrar söylemlerine soldan destek vermek de bu algıyı besliyor. Düşünsenize, devrimci durumun olması için krizi şart gören devrimciler şimdi istikrar istiyor. Bu, en azından stratejik ufukta bir bulanmadır, duruş ve algıda sisteme yakınlaşma, bir çeşit sosyal demokratlaşmadır. Gerçekte egemen ağızlarca dillendirilen istikrardan kasıt, sermayenin istikrarıdır; sömürü, rant ve talan mekanizmasının sorunsuz biçimde işleridir. Bu bağlamda diyebiliriz ki AKP'nin mevcut gidişatı tepki topladı. Şimdi yeniden yapılandırılmış, tepkiden arındırılmış ama aynı işlevi gören bir seçenek

peşindeler.

DH: Son günlerde Abdullah Gül'e yönelik olarak yapılan güzellmeler için de aynı şeyi söyleyebilir miyiz?

MY: Bunu, koalisyon bağlamı değerlendirilmelerde de Abdullah Gül'e yönelik güzellmelerde de gözlemek mümkün. Mesele mizaç, üslup vb. değilse, asıl amaç sermayenin çıkarlarını gözetmekse, bunun kükreyerek mi gülümseyerek mi yapıldığı çok önemli değil; olgunun özünü değiştirmiyor.

zorlu süreçler, aynı zamanda değerlere bağlılığın, tutarlılığın test edildiği sınav anlarıdır. Devrimcilik, her zaman zorlu süreçlerden geçmeyi gerektirdiği için, ehven-i şer'e sığmaz, bu türden günü kurtaran duruşlarla bağdaşmaz.

AKP'nin antidemokratik uygulamalarının, saldırganlığının ayyuka çıktığı dönemde, bu sürecin Çankaya'daki Noter'i işlevini gören Gül'ün bir umut, bir alternatif gibi gösterilmesinden, koalisyon tartışmaları bağlamında dillendirilen başarımlara kadar öne çıkarılan sınıfsallıktan uzak liberal/ölçeksiz ayrışma, gerçekte giderek büyüme eğilimi gösteren sistem dışı arayışların, tekrardan sisteme doğru yönlendirilip etkisizleştirilmesi operasyonudur. Ve ne yazık ki sol söylemli pek çok noktadan bu değirmene direkt veya dolaylı biçimde su taşınmaktadır.

'Faşizm bir hükümet değil bir devlet biçimidir'

DH: Seçimlerin Türkiye solundaki statükoculuğa son verdiği iddiasına katılıyor musunuz?

MY: Bu çok fazla tartışma götürür bir konudur. Öncelikle statükoculuğun ne olduğu doğru kavranmalıdır. Konu bağlamındaki veriler, ne yazık ki statükoculukla Marksizmin genel geçer doğ-

ularının kast edildiğini gösteriyor. Bu bağlamda ben 7 Haziran seçimlerinin, bırakalım statükoculuğa son vermeyi, aksine sol algıyı bulandırıp sistemle arasındaki geçişkenliği artırdığını düşünüyorum.

Tecrübe ve birikim üzerine oturan fikri ve fiili duruşta bir bulanma söz konusu. Faşizmin geriletildiği veya önlenmediği iddiaları da yaygınlaşan yanlışın sonucudur. Öncelikle bilinmek durumundadır ki faşizm "gelen" değil "var

olan" bir olgudur; hükümet biçimi değil devlet biçimidir. 1946'dan beri hükümetler 25 kez değişti ama faşizm giderek güçlenip yaygınlaşarak varlığını korudu. Bugün de faşizmi faşizm yapan niteliklerden tek bir tuğla sökülmiş değildir. Tayyip Erdoğan'ı hastalıklı bir insan, faşizmi de bu hastalıklı insanın uygulamaları olarak görmek, sermaye-faşizm ilişkisini kuramama bağlamında bir çeşit cehalettir. Söylenildiğinde kişisel rahatlama sağlıyor olsa da son tahlilde yarardan çok zararlı olan bir tanımlamadır.

DH: Mevcut seçim okuma tarzı, diktatörlük, normalleşme vb. konularda da bir algı probleminin varlığına işaret etmiyor mu?

MY: Evet, kavramların doğru ve yerinde kullanılmadığını görüyoruz. Örneğin "Halk sivil diktatörlük inşasına izin vermedi," (A.Taş) dediğimizde, sanki ortada bir diktatörlük yokmuş da, Tayyip Erdoğan'ın başkanlığının gerçekleşmesi halinde inşa edilecekmiş intibayı yaratmış oluruz. Halbuki Türkiye'de faşizm/diktatörlük devletin tüm

kurumlarında inşasını tamamlamakla kalmamış, kitle tabanı yaratmış ve yaşamın kılcallarına dek yayılmış, organize olmuştur.

Faşizm ihtimalinin engellendiği, seçim öncesinde faşizmin olmadığı biçimindeki tespitler, yeni sömürge Türkiye’de 1945’ten bugüne varlığı bilinen faşizm tespitini reddetmek anlamına geliyor. Hatta diyebiliriz ki “Toplumun %60’ı diktatörlüğe hayır demiştir” (Necdet Saraç – İleri) gibi ifadeler, Marksist devlet teorisine, diktatörlükten ne anlaşılması gerektiğine dair bilinen en genel doğruları tersyüz etmektedir; görüngülerle yetinip özü yok saymaktadır; MHP’nin, BBP’nin,

Bu hatalara düşmemek için öncelikle yaşananın bir sandık başarısı olduğu unutulmadan hareket edilmeli, kişisel ve duygusal tepkilerle politik değerlendirmeler karıştırılmamalıdır. Bunun öncelikli koşulu, biçimi özden, görüngüleri arka plandan koparmadan ele almak ve iktidarın parlamentoda olmadığı biçimindeki genel doğruları akıldan çıkarmamaktır.

‘Sol Komünizm’

DH: Seçimle bir şeyin değişmeyeceğini söyleyenlere çok kızanlar, bunu çocukluk hastalığı olarak değerlendirenler var. Buna ne diyorsunuz?

MY: Öncelikle solun tartışmayı çok

MY: Mesele Lenin’in “Sol” Komünizm kitabında işaret ettiği çalışma tarzı ise, gerek o konu gerekse Marksizmin genel anlamda seçim olgusuna bakışı son derece açıktır, nettir. Lenin, en gerici parlamentolarda dahi çalışılabileceğini, bu tür zeminlerin bir kürsü olarak kullanılabilmesini, bu aracın bütünüyle reddedilmesinin çocukluk hastalığı olduğunu söyler. Bunu, peşinen hiçbir aracın reddedilemeyeceği genel doğrusuyla da ilişkilendirebiliriz. Ancak bugün tartışılmakta olan mesele, parlamentoda çalışmanın reddi değil ona yüklenen anlamdır. Aynı Lenin’in “Birkaç yılda bir, egemen sınıfın hangi temsilcisinin halkı parlamentoda temsil edeceğine ve ezeceğine karar vermek -sadece parlamenter-meşruti monarşilerde değil, aksine en demokratik cumhuriyetlerde de burjuva parlamentarizminin gerçek özü budur.” (Devlet ve Devrim) dediği bilinir. Marksizm parlamento için, “sistemin ayıbını örtten asma yaprağı” tanımını da yapmıştır. Yani “Sol” Komünizm’e nasıl düşmemek gerekiyorsa, parlamentoculuk eğilimine yani “sağ komünizm’e de düşmemek gerekiyor.

Burada mesele, stratejik ufku, yani devrim perspektifini yitirmeden temel-tali ilişkisini doğru kurmaktır. Gerçeğin bir yanını göstermekle yetinmemek, bütün içinde okunmasını sağlamak gerekiyor. Evet, Bolşevikler Duma’ya girdi ama aynı Bolşevikler Duma’daki çalışmayı değil dışarıdaki devrimci çalışmayı temel aldığı ve ona göre davrandığı için tutuklandı. 1960’lı yıllarda TİP milletvekillerine silah çekildi, şiddet kullanıldı. 1994’te DEP milletvekilleri parlamentodan yaka-paça hapishaneye gönderildi. Veya bir başka örnek olarak Dimitrov’un, 1913 Bulgaristan’ında parlamentoyu bir kürsü olarak ustaca kullandığı bilinir. Türkiye’de Fatsa’nın yaratılması da seçime girilerek yol alınmış bir sonuçtur. Ama yalnızca seçim ürünü değil

*Bilinir ki tekelci sermaye kalıcı, hükümetler geçicidir.
Rejimler, hükümetlerin tercihi değil devlet biçimidir.*

Saadet Partisi’nin, İşçi Partisi’nin diktatörlük karşıtı zeminde görülmesidir. Benzer şekilde, sandıktan çıkan “hayır”ın iyi yönetilmesi halinde AKP’nin bitişini beraberinde getirebileceği söylenmektedir. İyi yönetmekten kasıt nedir? Örneğin CHP-MHP iradesiyle bir süreç yaşandığını varsayalım. Bu iradenin gerici-faşist hangi yasayı geri çekmesi, faşizmin hangi kurumunu lağvetmesi veya demokratikleştirmesi bekleniyor? Veya neoliberal politikaların, dini ağırlıklı söylemlerin bu partilerce terk edilmesi mi bekleniyor? 4+4+4 yerine sermayenin ihtiyaçlarını değil bilimsel, demokratik eğitimi gözeten bir sistem mi getirilecektir? Bu seçim okuma tarzı, hemen tüm ifadelerle, yapılan tanımlara yansıyor. Örneğin, “anormalleşme” AKP’yle özdeş görülünce, seçimi “normalleşme” isteyen güçlerin kazandığı değerlendirilmesi yapılıyor. Ve böylece, AKP’yi hükümet yapmayan her sonuç “normaller” içinde ele alınmış oluyor.

sevdiğini ama çoğu kez yanlış tartıştığını; günü kurtarma düzeyinde de olsa başarı olasılıklarına çok kolay angaje olup, olguyu aşan düzeyde duygusal-lik ağırlıklı tanımlamalar yapıldığını söylemeliyim. Öyle ki bazen 40 yıllık doğrular veya dostluğun gerektirdiği incelikler bile tartışmaya feda ediliyor. Gerçekten ortada bir çocukluk var ama “sol” komünizm tartışmalarından çok daha öte, kavrayışın bütününe dair bir çocukluk söz konusu. Düşünebiliyor musunuz, konjonktürel güçlere yedeklenmek yerine, bir ittifak olacaksa bunun ilkeli ve tanımlı olması gerektiğini söyleyerek; aday tercihinden, öne çıkarılan ölçülere dek çeşitli açılardan eleştirilmesi gereken bir duruşa koşulsuz iltihak etmeyenler politikasızlıkla, çocuklukla veya statükoculukla suçlanıyor.

DH: Peki, Lenin’in “Sol” Komünizm kitabında işaret ettiği ve bu arada çokça gönderme yapıldığına tanık olduğumuz olgu nedir?

seçimi de önceleyen siyasal başarıların devamıdır. Özetle, mücadele alanlarını ve biçimlerini bütünlüklü bir yaklaşımla ele almak değil, olsa olsa devrimcileri çocuklukla suçlamak çocukluk oluyor diye düşünüyorum.

'Pragmatik bir duruşla veya günlük akılla tartışılıyor'

DH: Sistem tarafından halklara dönük tehdidin devam ettiğini ama seçim başarısı nedeniyle bunun yeterince görülemediğini söyleyebilir miyiz?

MY: Evet, böyle bir tablonun varlığından söz etmek mümkün. Bir taraftan sandık sonuçlarına devrimsel önem atfediliyor, diğer taraftan sanki fikri anlamda geriye dönüş yaşanmış gibi ideolojik politik meseleler felsefesini yitirmiş pragmatik bir duruşla veya günlük akılla tartışılıyor. Siyasetten çok sanki futbol konuşuluyor, bir final maçı sonrası ligin durumunu tartışır gibi akli baskılayan bir öznellik öne çıkıyor. "Kazanırken kaybetti AKP. Birinci ama sonuncu oldu." gibi... Eğer biz bu oy kaybını bu denli abartırsak, mevcut imkanlarıyla egemen sınıflar rövanşını almakta gecikmez. Gerçekte AKP'nin iktidardan inmeye hiç niyeti yok. Erdoğan'ın "yatırımlar durmamalı" derken kast ettiği şey bu. Tekelci sermayenin hala yapacak çok işi var. Değişen oy aritmetiğiyle hemen bırakıp gideceğini, kriz koşullarında istediği iktidarı dayatmayacağını sanmak kapitalizmi bilmemektir. Bilinir ki tekelci sermaye kalıcı, hükümetler geçicidir. Rejimler, hükümetlerin tercihi değil devlet biçimidir. 1946'dan bugüne değişen bunca hükümete rağmen devlet biçimi olarak faşizmin değişmemesi bunun ifadesidir. Eğer "AKP sıradan bir parti değildir veya bir partiden ötedir" diyorsak, AKP'yle ifadesini bulan sömürü ve yağma düzeni, emperyalizmle işbirliği ve savaş politikaları devam edecekse, "yenmek-yenilmek- zafer" gibi kav-

ramları daha dikkatli kullanılmalı, ihtiyatlı bir sevinç içinde olmalıyız.

DH: İktidar güçleri açısından muhtemel gelişmeleri nasıl değerlendiriyorsunuz?

MY: AKP, Arınç'ın deyimiyle iktidara mahkum ve mecbur bir partidir. Üstelik bunun nedeni yalnızca hırsızlık, yolsuzluk vb. konularda yargılanma ihtimali değildir. Temel nedenini sermaye kesimlerinin AKP'den beklentileri, dolayısıyla da AKP'nin bir sermaye partisi olarak işlevi oluşturmaktadır. AKP'nin henüz tamamlanmamış rolleri, görevleri vardır. Bir taraftan tüm direnç noktaları kırılmış suskun bir toplum, diğer taraftan hiçbir engelle sınırlanmayan bir tekelci sermaye düzeni amaçlanmaktadır. AKP, kaldığı yerden devam için, iktidar olanaklarını kullanarak elinden geleni yapacaktır.

erken seçim de olsa güçlü bir toplumsal muhalefet olmadığı sürece, sistemin kendi iç çelişmelerine yenik düşmesi veya demokratikleşme doğurması beklenmemelidir.

'Birleşik Haziran+HDP ufkuyula'

DH: Böyle bir rolü Meclis'teki 80 HDP'li milletvekili yerine getiremez mi?

MY: Meclise 80 değil 10 milletvekilinin girmesi bile önemlidir. Ancak bu önemin işlevli olabilmesi için, alan-Meclis diyalektiği şarttır. Üretim ve yaşam alanlarında yeterli/örgütlü bir güç yoksa veya Meclis'tekiler böyle bir mücadele perspektifiyle hareket etmezse, sayıları 80 değil 180 de olsa bir şeyi değiştirmez.

Gerçekte devrimci bir çalışma için objektif koşullar yeterince olgun ve hazırdır. İnsanlar bu şekilde yaşamak,

Bir taraftan tüm direnç noktaları kırılmış suskun bir toplum, diğer taraftan hiçbir engelle sınırlanmayan bir tekelci sermaye düzeni amaçlanmaktadır. AKP, kaldığı yerden devam için, iktidar olanaklarını kullanarak elinden geleni yapacaktır.

Gerçekte amacı koalisyondan çok tek başına iktidar olmaktır. Geçici baktığı bir koalisyonda dahi iplerin başka bir partide olmasına tahammülü yoktur. Gerektiğinde partileri koalisyona yanaşmamakla dolayısıyla istikrarsızlık doğurmakla suçlayıp erken seçimden tekrar iktidar olarak çıkmayı deneyecektir. Yine de AKP'nin beklentilerini veya Erdoğan'ın eğilimlerini daraltıp şahıslendirmek bana pek doğru gelmiyor. Erdoğan'ın başkanlığı da bir sermaye kesiminin talebidir. Gerek seçim sebebiyle bir süredir ertelenen sorunlar gerekse haber vererek gelmekte olan kriz nedeniyle tekelci sermaye bu hükümet belirsizliğinin aşılmasını isteyecektir. Ancak

bu şekilde yönetilmek istemiyor. Bir avuç egemen dışında kalan hemen tüm toplum kesimleri gidişattan rahatsızdır. Ancak sübjektif koşullar için aynı şeyi söyleyemeyiz. Kitlelerin örgütlülük ve bilinç düzeyi, süreçte aktif bir özne olarak yer almayı beraberinde getirecek boyutlarda değildir. Tam da bu bağlamda Haziran Hareketi'nin varlığı büyük önem taşıyor. Özel yaklaşımlara düşmeden bu gerçeklik görülebilirse, Birleşik Haziran+HDP ufkuyula süreç karşılanabilirse, o zaman başarının somutlanabileceğine ve giderek rüzgârın ezilenlerden yana eseceğine inanıyorum.

Bir Yazı Vesilesiyle Sol, Dostluk ve Temel Teorik Tezler

Acelemiz yok, bugüne dek anlaşılamayanın veya sözle anlatılamayanın, sınıflar mücadelesinin subjektif öğelerle eğilip bükülemeyen gerçekliğiyle yüzleşildiği oranda anlaşılacağına inanıyoruz.

Zorlu bir süreçten geçiyoruz. Bu zorluk, tehlikeleri doğru okumayı olduğu kadar, dost-düşman ayrımını da doğru yapmayı ve üsluptan fiziki duruşa kadar hemen her konuda dikkatli olmayı gerektiriyor. Ne var ki solda genel kabul gören bu vurgumuzun gereğinin yeterince yerine getirildiği söylenemez. Nedenleri farklı/çeşitli olsa da sonuçta dostluk sınırlarını da akıl ve mantık ölçülerini de zorlayan kimi değerlendirmelerle karşılaşırız. Bu konuda düşülen hataları ve ölçülerin nasıl zorlandığını göstermek için, EHP'li dostumuz **Hakan Öztürk**'ün "**Ancak seçimler düzeltir**" başlıklı değerlendirmesini bu yazımızda çeşitli açılardan ele alacağız.

Neden Hor Görülsün?

Seçimleri, alışılmışın dışında bir ölçüyle önemseydiğini özellikle son yazılarında çeşitli biçimlerde ortaya koyan Hakan Öztürk, ele alacağı-

mız yazı kapsamında bu kez, seçimi önemsemediğine inandığı kesimlere yönelik, kullandığı zorlama yakıştırmalarla dikkat çekiyor. Aslında tek başına önem konusu bile; neye göre, ne kadar, nasıl, hangi bağlamda gibi sorular gerektiriyor. Ancak velev ki önemsenmemiş olsun. Bu, neden önemsemeyen yapılar için "felaket" anlamına gelsin ki?

Hakan Öztürk, felaket yakıştırması yapmakla kalmıyor, birilerinin seçimi "*hor gördüğüne*" inanarak, gerçekte ise kendi yaptığı yakıştırmadan sonuç üretmek "*Bunu hor görmeye kalkışmak, sıradan insanları hor görmeye kalkışmak anlamına gelir. (...) Sıradan insanları hor görenler en sonunda boylarının ölçüsünü alırlar.*" değerlendirmesini yapıyor. Bu türden, zorlama yorum ve yakıştırmalar yazının çeşitli noktalarında tekrar ediyor. Örneğin "*Sıradan insan okey oynarken çok sevimli ve doğal bulunup, oy kullanırken çok kötü ve yanlış yola girmiş bulunuyorsa bu saçmalaktır.*" cümlesi, insana bu da

nereden çıktı dedirtiyor. Seçime atfedilen önem veya önemsizlikten öte, çok zorlama ve anlamsız bir sonuca varılıyor. İnsan okey oynarken neden sevimli, oy kullanırken neden çok kötü olsun ki? Bunlar, yapılar arasındaki çalışma tarzı farkına da örnek oluşturamayacak zorlama yorum ve kıyaslamalardır. Hatta Öztürk, daha da ileri gidip “Yüz kere daha fazla tercih edilmesi gereken oy kullanmasıdır.” deme ihtiyacı duyuyor. Hakikaten okey oynamayı, oy kullanmaya tercih edenler mi var; yoksa dostumuz çarpıcı olsun diye mi bu örneği seçmiş, bilemiyoruz.

İnanılması güç kıyaslamalar

“Seçimler eski zamanlarda bile önemliydi ama şimdiki zamanlarda daha da önemli. Çünkü sistem meclise doğru yürüyenleri 1905 Rusya’sında olduğu gibi kitlesel olarak katletmiyor. Öyle bir iş yapanları gazla-copla dağıtıyor ama sonra seçim yapıyor.” diyor Hakan Öztürk.

Evet, Çarlık Rusyası’nda insanlar, Çar’ın resimlerini taşımalarına ve “Çar baba”ya yakaran sloganlar atmalarına rağmen kurşunlandı. Ancak 2015’in Türkiye’sini 1905 Çarlığıyla kıyaslayacak, diktatörlüğün ve ülkemizde faşizmin sınıfsal özünü koruyarak giderek inceltildiğini, kamufle edildiğini görmek durumundayız. Hele ki Mahir’in izinden gidildiği iddia ediliyorsa veya Devrimci Yol’da devamlılıktan söz ediliyorsa; sömürge tipi faşizm, örtülü faşizm gibi kavramlardan haberdar olunmalı, dolayısıyla da “o kurşunluyordu ama bu gazlayıp coplasa da seçim yapıyor”denmemelidir. Hele ki Roboski’den, Soma’dan veya Berkin’den, Ethem’den, Ali İsmail’den sonra bu tür cümleler kurarken birkaç kez düşünülmalıdır.

Evet, görüntüde insanların seçme özgürlüğü var. Ancak dikkatle incelendiğinde bunun çalışmama özgürlüğünden yani özgür kölelikten öz itibarıyla bir farkı olmadığı görülür.

Sol, problemleri ilan edilip düzeltilmesi için her derde deva seçim öneriliyor

Solu sorunlu ve düzeltilmesi gereken kesimler olarak gören Hakan Öztürk, bunun için ya Gezi gibi bir direniş ya da seçim öneriyor. Aksi takdirde solda düzeltme umudu görmüyor. Solcuların gözlerine baktığında kazanacağına inancsızlık ve yenilgi psikolojisi görüyor. Ve “Bu nedenle aslında politik olan her şeye küsmüştür. Sorun budur. Yaptığı

Politika neden pis bir iş olsun?

Hakan Öztürk’ün solu bir çarpıda mahkum etmeye niyetli yazısının bir diğer değini konusu, politika... “Solcularla biraz derin sohbet edin, size politikayı sevmediklerini söyleyeceklerdir. Politikanın pis bir iş, sonuçsuz bir iş olduğunu çok rahat anlatabilirler. İlk solcu olduğu zamanlarda sizi vazgeçirmeye çalışan akrabaların, “siyasetle uğraşma” uyarısından çok uzakta değillerdir.” (Hakan Öztürk)

Dikkat edilirse, AKP ve 13 yıllık icraatları, bu icraatların sistemleşmiş biçimiyle hesaplaşma; kimilerince 4 bakanın yargılanmasına veya AKP’nin tek başına hükümet olup olmamasına indirgenmiş durumda.

konserleri, piknikleri politika zannetmektedir. Oysa bütün sorun tam tamına budur. Konser yapmak, piknik yapmak, panel yapmak kesinlikle politika yapmak değildir. Bunlar politika düşmanlığıdır. Apolitizmin şaheserleridir.” değerlendirmesini yapıyor.

Panel, konser veya piknik gibi etkinliklerin politik çalışmanın yerine konulmamasını veya bunlarla yetinmemek gerektiğini söylemek varken, bunların “politika düşmanlığı” olarak görülmesi ne anlama geliyor? Neden “apolitizmin şaheserleri” olsunlar? Tersine, insanların politikleşmesinde temel önemde olmasa da olumlu bir rolü olan bu tür etkinliklere karşı bu sertlik niye? Seçimin önemini anlatmak için, bu türden araçları “düşman” ilan etmek şart mı? Gerçekte birbirini tamamlayan araçları karşı karşıya getiren bu tarzla; konser, panel vb. çalışmaların alınan oyda şu veya bu oranda etkisinin olduğu yadsınmış oluyor mu?

Doğrudur, ilk solcu olduğunda bu türden maksatlı veya cahilce müdahaleler oluyor. Ama bilinçli her solcu/devrimci, devrimci politikanın değil burjuva politikanın pis bir iş olduğunu bilir. Aksine devrimci politika, sisteme itirazın olduğu kadar güzelleştirici alternatif çabanın da aracıdır. Bu konuda böylesine olumsuz bir yakıştırama yapmak neden icap etti bilemiyoruz. Ama politikadan yalnızca seçime girmek anlaşılabilir da mevcut durum, bu mahkum edici ve hoyrat dili gerektirmiyor.

Elbette, “Politikada kaybeden, kültürde kazanır diye bir hayat akışı yok” ancak politika ile kültürü karşı karşıya getirmeye de gerek yok. Aslında Marksizmin; empresyonizm, ekspresyonizm vb. ile karıştırılmaması için yöntemsel disiplinine içerilmiş çok güçlü dayanaklar vardır. Yeter ki stratejik ufuk günü kurtarma hesaplarına feda edilmesin ve yeter ki temel torik tezler an’a taşınırken öznellik aynasında kırılmasın.

Bu negatiflenmenin geçici olmasını umut ediyoruz

Sonuçta “Eğer Gezi Direnişi ayarında bir gelişme yoksa sol grupları hiçbir şey düzeltemez.” diyen, solun Türkiye haritasına bile bakmadığını, bir kez bile program yapmadığını, ittifak diye asla hiçbir sorunu olmadığını düşünen Hakan Öztürk, soldan umudunu kesmiş görünüyor. Bir başka değerlendirmeye, kendisinde örtük halde bulunan bu köklü umutsuzluğu, HDP’nin sandıktaki başarısının açığa çıkardığı da söylenebilir. Ancak sebebi her ne ise, bir Haziran bileşeninin sola dair bu denli karamsar olmasına, yoldaşlık hissi içinde olması gereken sol gruplara karşı bu denli negatif bir pencereden bakmasına hem şaşırdığımızı hem de üzüldüğümüzü belirtiyor ve bunun geçici olduğuna inanmak istiyoruz.

Haziran hoşgörüdür; sabır ve kapsayıcılıktır

Haziran, ezilenlerin tüm farklarına rağmen ortaklaşabilme zeminidir; eğilimlerin, seslerin tekleştirilmesi değil uyumdur. Bunun bir çırpıda olamayacağı, mülkiyet ilişkileriyle malul alışkanlıkların aşılmasının zaman alacağı bilincindeyiz. Bizlerin, nedeni ne olursa olsun, dostlarımızı değerlendirirken bardağın dolu tarafını yok sayıp boş tarafını gösterme lüksü yoktur.

Mesele seçimse, eleştirilerimizi saklı tutarak dostlarımızı kutluyor ve hâlâ aynı iddiayı taşıyoruz. Ezilen kesimlerin, devrimci demokratik güçlerin sandığı aşan boyutta ilkeli ve programlı birliğini gerçekleştirebilmemiz halinde, 7 Haziran’da sandıkta sağlanan başarının çok daha ötesinde başarılar imza atmak, AKP’yi sadece geriletmek değil, onunla ifade edilen sistemi bir bütün halinde değiştirmek mümkün hale gelir.

Bugün AKP’nin hükümetten, iktidarın meclisten ibaret olmadığını, sandık sonucunun abartıldığını, AKP’yle

ifadesini bulan düzenin varlığını olduğu gibi koruduğunu anlatamamak; mevcut düzeni tepeden tırnağa yıkıp yeniden kurma adına, sahip olunması gereken stratejik ufuk adına üzücüdür; parlamentarist duruşun devrimci duruş karşısında sesini yükseltmesi bağlamında bir şeylerin ters döndüğünün göstergesidir.

Dikkat edilirse, AKP ve 13 yıllık icraatları, bu icraatların sistemleşmiş biçimiyle hesaplaşma; kimilerince 4 bakanın yargılanmasına veya AKP’nin tek başına hükümet olup olmamasına indirgenmiş durumda. Mevcut meclisin demokratikleşme bağlamında kurucu rol oynayabileceğine inananlar veya ülkeyi hükümete bırakmama amacını öne çıkararak, bunu istikrar ve normalleşme olarak yansıtanlar var. Bunlar, elbette önemli farklardır; hatta hesaplaşma ile uzlaşma arasındaki çizginin giderek inceldiğine, dolayısıyla devrim ufkunun yitirmekte olduğuna dair işaretlerdir. Buna rağmen, devrimci-sol yapılar arasındaki ilişkilere, “ya hep ya hiç” ikilemiyle yaklaşılmamalı; ideolojik mücadele, ortak hareket etme zeminlerini yok eden bir işlev görmemelidir.

Acelemiz yok, bugüne dek anlayamayanın veya sözle anlatılamayanın, sınıflar mücadelesinin sübjektif öğelerle eğilip bükülemeyen gerçekliğiyle yüzleşildiği oranda anlaşılacağına inanıyoruz. Bu nedenle Haziranca sabrımızı koruyacak, dostlarımıza karşı negatiflenmeye özen göstereceğiz; çünkü Haziran, seçimi bir araç olarak yadsımayan ama sandığa sığmayan bir yürüyüşün ve değerler toplamının adıdır. Onlar, sandık sonucunu abartıp üslupta hoyratlaşsa da biz, yanılaşa yanılaşa cevap vermeyecek, bu yabancılaştırıcı ve mesafe açıcı tarzları tercih etmeyeceğiz.

Haziran, ezilenlerin tüm farklarına rağmen ortaklaşabilme zeminidir; eğilimlerin, seslerin tekleştirilmesi değil uyumdur. Bunun bir çırpıda olamayacağı, mülkiyet ilişkileriyle malul alışkanlıkların aşılmasının zaman alacağı bilincindeyiz. Bizlerin, nedeni ne olursa olsun, dostlarımızı değerlendirirken bardağın dolu tarafını yok sayıp boş tarafını gösterme lüksü yoktur.

ABD Ortadoğu'dan AKP Suriye'den Elini Çek

*Dil, din, ırk farkı gözetmeksizin
bütün Suriye halkı*

Adonis'in şiirlerindeki dizeler gibi kenetlendi.

Feyruz'un şarkılarındaki gibi anlam anlamı üretti.

*demirden, baruttan ve çirkinlikten müteşekkil
saldırılarına karşı*

insanlık onuru ekseninde direniş geliştirildi.

halkların özgücü ve kardeşliği

emperyalizm beslemeli taşeronluğa üstün geldi.

Çirkinliklerini bile süsleyerek güzel göstermeye, saldırılarını halkın yararınaymış gibi yansıtmaya alışmış olan, dünyadaki yağmanın talan ve zulmün müsebbibi emperyalist tekeller; Ortadoğu ve Kuzey Afrika'ya yönelik olarak tasarladıkları işgal ve talan projelerini yalanla, demagojiyle süsleyip "Arap Baharı" olarak servis etti. Bunun için yalanın her türlü biçimine, provokasyonlara başvuruldu; hem iletişim araçları kullanıldı hem de gerici rejimler karşısında yıllardır tepki biriktiren Arap halkının beklentilerini sömürmek üzere saldırı projesi "bahar" olarak yansıtıldı.

Katliam ve işgal bloğu

Tunus'ta halkın tepkisi basamak yapılarak AKP'vari bir hükümet oluşturulduktan sonra sıra Libya'ya geldi. Dünyanın dört bir yanında katliamlar düzenleyen, her türlü silahı üretilip pazarlayan ABD, Ortadoğu halklarının düşmanı Siyonist İsrail, demokrasi söylemlerini sömürü ve baskıyı giz-

lemek için kullanan AB egemenleri, halkına krallığı reva gören din istismarcısı Suudi Arabistan, taşeronluğa hazır haldeki Türkiye ve Katar deyim yerindeyse katliam ve işgal bloğu oluşturdu.

Kendilerini kurtarıcı gibi gösteren, koalisyon vb. adlar kullanan emperyalist güçler; işbirlikçi aşiretler, kiralık katiller, taşeronlar ve cihatçı çeteler üzerinden geliştirdikleri saldırı ile Libya'yı tahrip edip Kaddafi'yi katlederken, gerçekte Suriye için deneyim kazanıyor ve hazırlık yapıyordu.

Suriye'de insanlık onuru direndi

"Şam'da, en yakın zamanda Emevi camiinde namaz kılacağım" diyen Tayyip Erdoğan'ın ve emperyalizmin özel yetkili partisi AKP'nin iştihalı taşeronluğu eşliğinde, Alevi-Sünni farkları kaşınarak, önceden hazırlanmış propaganda filmleri, uydurulmuş hikayeler vb. ile beraber Suriye'ye yönelik saldırı 2011 Mart'ında baş-

latıldı. Mevcut Baas rejimini yıkmak için, her yola başvuruldu. İnsanların boğazını kesip Asi Nehri'ne atmaktan, Alevi köyleri basıp insanları katlettikten sonra bunları Suriye ordusu yapmış gibi göstermekten; tecavüz, yağma ve

Tüm bu saldırılara rağmen, Suriye halkı yalana, kışkırtmalara kanmadı; işgal güçlerine, çetelere karşı ülkesini, onurunu korudu. Bu direniş süreci içinde Suriye, "Arap Baharı" adlı saldırının, dolayısıyla Eşbaşkanlığını Tayyip Erdoğan

etkilendi. Örneğin Türkiye'de sınır illeri, cihatçı işgaline uğradı. Hastanelerde öncelik Türkiyeli hastalara değil, yaralı cihatçılara verildi. Angajman kuralları vb. gerekçelerle sınıra yakın çatışmalarda çeteler, fiilen desteklendi. Hatay, Urfa, Antep gibi sınır illerinde halkın huzuru bozuldu, gelirleri ve yaşam imkanları sınırlandı. Bütün bunlara rağmen halklar arasındaki kardeşlik duygusu, dayanışma ilişkisi bozulmadı. Kobane'ye yönelik saldırılarda olduğu gibi devrimci demokratik güçler ve halk doğru yerde saf tuttu, Kobane'yi yalnız bırakmadı.

Bu 4 yıllık süreçte Suriye'de taşeron güçlere karşı geliştirilen direniş, tüm bölge halklarına ilham oldu; antiemperyalist bilinci/duruşu büyüttü. Elde edilen tecrübeler, bölge halklarıyla paylaşıldı ve IŞİD gibi halk düşmanı örgütlenmelerin tüm imkanlarına rağmen, onları besleyen güçler de dahil yenilebileceği gösterildi.

ABD Ortadoğu'dan, Türkiye Devleti Suriye'den elini çekmelidir

Suriye'de halkların direnci karşısında, tüm işbirlikçilerine rağmen başarısız olan ABD, bu kez gerek Irak'a gerekse Suriye'ye, kendi beslemesi olan IŞİD'i gerekçe göstererek uzmanları ve uçaklarıyla bir kurtarıcı edasıyla geri döndü.

Yine Suriye toprakları bombalanıyor, yine çeteler eğitilip donatılıp Suriye'ye saldırtılıyor. Yine taşeron güçler silahlandırılıyor. Yani kimi taktikler değişse de işin özü değişmiyor. Emperyalist güçlerin ve taşeronlarının Suriye'yi, her türlü kıyım ve yıkım eşliğinde teslim alma çabaları devam ediyor.

İlk günden itibaren Suriye'ye her türlü müdahaleye olur veren Türkiye egemenleri ve işbirlikçi AKP, gelinen aşamada bugün, gerek Kuzey Suriye'deki (Kobane vb.) gelişmeler nede-

Yaklaşık yüz ülkeden yüz binlerce savaşçı taşındı. Suriye'ye sınır ülkeler, özellikle de Türkiye, birer üs gibi kullanıldı. Eğitilip silahlandırılan işbirlikçi çeteler, sınırdan elini kolunu sallayarak geçti. Sıkıştığında kendi üssüne döner gibi Türkiye'ye çekildi.

halkı yerlerinden göç ettirmeye kadar her türlü çirkinlik ve saldırı mubah görüldü.

Yaklaşık yüz ülkeden yüz binlerce savaşçı taşındı. Suriye'ye sınır ülkeler, özellikle de Türkiye, birer üs gibi kullanıldı. Eğitilip silahlandırılan işbirlikçi çeteler, sınırdan elini kolunu sallayarak geçti. Sıkıştığında kendi üssüne döner gibi Türkiye'ye çekildi. Şam'da bakanlık binasının bombalanması, kimyasal silah kullanıp bunu Suriye ordusuna yüklemek gibi eylemler, bizzat istihbarat örgütleri tarafından organize edildi.

ğın yaptığı Büyük Ortadoğu Projesi'nin hem kırılma noktası olmuş, hem de teşirini beraberinde getirmiştir. Bu direniş, "derin stratejist" Davutoğlu'nun 2 haftada çökeceğini söylediği direniştir; haklı savaş ile haksız savaş arasındaki farkın somutlanmasıdır; halkın güç ve iradesinin, "süper güç" ve silahlara üstün gelmesidir.

Ödenen bedeller boşa gitmiyor

4 yıllık süreçte yüz binlerce insan katledildi. 4 milyon insan göç etmek zorunda kaldı. Suriye'ye sınır bölgelerindeki halklar savaştan ciddi boyutta

niyle gerekse Suriye ordusunun İdlib gibi Hatay'a yakın bölgelerde de nihai saldırılara başlamış olması sebebiyle telaşlanmış, Suriye'ye müdahale imkanlarını bütünüyle kaybetmekle yüz yüze kalmıştır. Son zamanlarda telaşla yapılan toplantıların ve sınıra yığılan askeri gücün sebebi budur. Bunun bir işgal, bir savaş hazırlığından çok, PYD güçlerinin batıya daha fazla yayılması için gözdağı oluşturmak ve bir operasyon üssü gibi kullanılan Hatay üzerinden müdahale imkanlarını kaybetmeme çabası olarak okunması daha doğru olur.

AKP eliyle Türkiye devleti sürecin başından beri savaşın içindedir; Suriye'ye müdahale halindedir. Karşı çıkmak için daha büyük müdahaleler, işgal veya iki büyük ordunun kapışması biçiminde bir savaş beklemek gerçekçi değildir. AKP elinden gelen her müdahaleyi zaten yapmaktadır. Son zamanlarda Özel Kuvvetlerin sınıra konuşlandırılması, provokasyon ve fiili durum yaratma potansiyelini artırmıştır. Vakit kaybetmeden, Suriye'ye her türlü müdahaleye karşı çıkılmalı; emperyalizm ve işbirlikçileri teşhir edilmeli, bölge halklarıyla dayanışma içinde olunmalıdır.

Suruç Katliamı AKP'nin Suriye politikalarından bağımsız değildir

Suruç katliamı sonrasında, IŞİD'in gerçekte AKP'ye değil AKP'nin istediği yere saldırdığı, aradaki direkt ve dolaylı ilişkinin devam ettiği görüldü. Saldırı sonrasında yapılan resmi kınamalar veya birkaç gün sonrasında Kilis sınırında IŞİD'le devlet güçleri arasında bir çatışmanın yaşanmış olması, AKP ile IŞİD'in aynı safta olduğu gerçekliğini değiştirmiyor.

İleride dengeler, ilişkiler değişebilir ama mevcut konjonktürde IŞİD ile AKP hala Suriye'ye yönelik saldırılarda aynı cephede yer alan, işbirliği ha-

lindeki güçlerdir. Bu bağlamda Suruç katliamı AKP'nin Suriye politikalarından bağımsız değildir. Önemli olan tetikçinin değil, bu sonucun müsebbibi gerçek katillerin teşhis edilmesi ve mücadele hedeflerinin ona göre belirlenmesidir.

İktidarın topyekûn saldırılarını püskürtebilmek; kardeşlikle, eşitlik ve özgürlükle tanımlanan bir süreç örgütleyebilmek için, Suruç'ta katledilenleri sahiplenmek yetmez, öfkelenmek ve tepki vermek de yetmez. Dikkat edilirse, katliam sonrasında oluşan algıyı etkilemek üzere iktidar güçleri her yolu deniyor. Gerek atılan bu adımlar gerekse mücadelenin gerekleri hafife alınmamalıdır. Unutmamak gerekir ki devrimcilik, araçların ustaca kullanılmasıdır; temel-tali ilişkisinin doğru kurulması, parçaların bir bütün oluşturacak şekilde birleştirilmesidir; taktiğin stratejiyi beslemesi, nihai amaca varmak için basamakların birbirini tamamlamasıdır.

Süreç giderek daha zorlu bir hal alıyor. Ekonomik kriz dahil çeşitli açılardan olağanüstü bir sürece hazırlanan egemen güçler ve işbirlikçilikte kural tanımayan AKP, istedikleri türden bir hükümet oluşturmak için süreci gerilimle yönetmeyi sürdürecektir. Suruç katliamı, yalnızca IŞİD'in canılığı olarak görülmemeli; bir bütün halinde egemen güçlerin halkları istedikleri gibi yönetip sömürmek için hiçbir vahşetten kaçınmayacaklarının, her türlü silahı kullanabileceklerinin göstergesi olarak okunmalı, dost-düşman ayrımı doğru yapılmalı ve halk güçlerinin farklarıyla ayrıştığı değil, ortak nitelikleriyle bütünleştiği bir süreç örgütlenmelidir.

**25 Temmuz 2015
DEVİRİMCİ HAREKET**

AKP eliyle Türkiye devleti sürecin başından beri savaşın içindedir; Suriye'ye müdahale halindedir. Karşı çıkmak için daha büyük müdahaleler, işgal veya iki büyük ordunun kapışması biçiminde bir savaş beklemek gerçekçi değildir. AKP elinden gelen her müdahaleyi zaten yapmaktadır. Son zamanlarda Özel Kuvvetlerin sınıra konuşlandırılması, provokasyon ve fiili durum yaratma potansiyelini artırmıştır. Vakit kaybetmeden, Suriye'ye her türlü müdahaleye karşı çıkılmalı; emperyalizm ve işbirlikçileri teşhir edilmeli, bölge halklarıyla dayanışma içinde olunmalıdır.

Suruç'ta Kardeşlik Bilinci Bombalandı

Suruç'ta yaşanan katliam, binlerce yıllık sınıflı toplum tarihinin özetidir; insanlaşmada yaşanan bozulmanın, insanlıktan uzaklaşmanın finalidir.

Suruç'ta, insanlığın aydınlık ve gülümseyen yüzü, kardeşlik bilinci, özgürlük ufku bombalandı. Onlarca yoldaşımız yaşamını yitirdi, yüzlercesi yaralandı. Maraş'tan, Sivas'tan, Roboski'den, Reyhanlı'dan tanıdığımız caniler bu kez rolünü, Kobane'ye uzanan eli kesmek üzere oynadı.

Suruç'ta yaşanan katliam, binlerce yıllık sınıflı toplum tarihinin özetidir; insanlaşmada yaşanan bozulmanın, insanlıktan uzaklaşmanın finalidir. Emperyalistleşen kapitalizmin, kâr hırsıyla gözü dönen sermayenin; dini, imanı, vatani, gerçekte ahlaki hiçbir normu olmayan dolayısıyla da her şeyi kâra tahvil edebilen tekerciliğin sistemleşmiş biçimidir. Karartılmış ruhların barutla ve demirle aynı anlama gelmesidir.

Bir kez daha, ruhsal güzellikle ruhsal çirkinlik, insani güzellikle insandırlık karşı karşıya geldi; özgürlük düşüyle hareket edenlerle insanlığa tutsaklık dayatanlar arasındaki farklar dışa vurdu. "Mazluma dini sorulmaz" diyen kar-

deşleştirici anlayış, dini istismar eden ve gerçekte emperyalizm mahsulü olan tekçi anlayış tarafından katliama tabi tutuldu.

Başkasına yardıma, yıkılmış bir ülkeye omuz vermeye giderken ölmek, ölümler el ele tutuşmak, öyle herkesin yaşayabileceği durumlar, anlar, duygular değildir. Bu bağlamda diyebiliriz ki sınıflar mücadelesi, karşıt sınıfların yalnızca güçlerini değil, değerlerini de karşı karşıya getirir.

Adının İŞİD, ÖSO, AKP veya ABD olması bir şeyi değiştirmez; çünkü onların çehreleri farklı işlevleri aynıdır. Onların değerler dünyasında ve algısında sınıfsız-sömürsüz ilişki kurmak, hesapsız-önyargısız en doğal duygularla gülümsemek yoktur. Karşılıksız-çıkarsız sevmek, yüzünü görmediği tanımadığı insanlara yardımcı olmak, onlar için gerekirse bedel ödemek veya Nazım'ın dediği gibi "yetmişinde bile, mesela, zeytin dikmek" ezenler safında yer alanların yapacağı iş değildir.

Elbette ağlayacağız, telkinler canı-

mızın yangınını söndürmeye yetmeyecek. Öfkelenecek, hesap sorma bilincini bileyecek, duruşumuzu ve bakışımızı daha isabetli kılacağız. Ama karalar bağlamayacak, umutsuzluğa kapılmayacak, daha da önemlisi ezilenlerin kardeşliğini, Suruç'ta ölümsüzleşenlerle yoldaşlığı önemseyecek, toplam imkanlarımızı hafife almayacak, çaresizlik hissi yaşamayacağız.

Bizim nasıl Şeyh Bedreddin'e, Seyit Rıza'ya; Mahir'e, Deniz'e, İbrahim'e; Mine'ye, Önder'e ve Teoman'a karşı sorumluluğumuz varsa, Suruç'ta düşenler de omuzlarımıza sorumluluk yüklüyor. Bu sorumluluğu, hiçbir gerekçeyle ertelememek, mücadeleyi gelecek ufkuyla birleştirebilmek devrimciliği bir yaşam biçimi, bir kimlik olarak görmenin gereğidir. And olsun ki kanları yerde, umutları ve amaçları yarım kalmayacak; katillerinden hesap soracak, değerlerini yaşatacağız.

Bir Fikri Gerçek Kılmak...

Burak Yücel

*Birleşik Haziran Hareketi
Yürütme Kurulu Üyesi*

*Zaman ve imkan varken Haziran fikrini
gerçek kılalım. Sorumluluk tek tek hepimizin
omuzlarındadır.*

Birleşik Haziran Hareketi, Gerici-liğe ve Faşizme Karşı mücadele şiarıyla yola çıktı ve önüne, bir halk hareketi yaratmak olan büyük bir hedef koydu. Yola çıktığı ilk günden itibaren -çeşitli yakıştırmalara rağmen- kendisinin bir seçim birlikteliği olmadığını, seçimi mücadele yöntemleri içinde yadsımadığını ama memleketteki sorunların çözümünün de seçime/sandığa indirgenemeyeceğini ifade etti. Bugün gelinen aşama itibariyle Haziran fikriyatının gerçekliği de, memleketteki meselelere sınıfsal bir perspektifle müdahale eden bir halk hareketinin gerekliliği de yadsınamayacak denli somut olgular olarak önümüzde durmakta. 7 Haziran seçimlerinden bugüne yaklaşık üç ay geçti. Geçen üç aylık sürede faşizm kendini yeni döneme hızlı bir biçimde adapte ederek halklara dönük saldırılarını boyutlandırdı; açık faşizm tanımıyla birebir örtüşen bir düzeni uygulamaya soktu. Seçim sonuçlarını bir çeşit devrim olarak selamlayan, sandıktan çıkan sonu-

cun değiştirici gücüne büyük anlamlar atfeden, 'AKP artık bitmiştir' diyen, 'Hani seçimle bir şey değişmezdi? diye soran dostlarımız/yol arkadaşlarımız umuyoruz ki seçim döneminin 'heyecanlı' atmosferinden sıyrılıp soğukkanlı bir biçimde gelinen süreci ve bu sürecin öncelikli ihtiyaçlarını değerlendirebilmişlerdir. Amacımız, hiçbirimize bir fayda sağlamayacak gereksiz polemiklere kapı aralamak değildir. Aksine yaşanan bir sürecin muhasebesini doğru yapıp, en azından bundan sonra benzer patinajlara düşmemektir. Faşizm koşullarında göstermelik olarak yapılan seçimlerin yapısal dönüşüm sağlama anlamında hiçbir dönem bir etkisi olmamıştı. Bugünün koşullarındaysa artık faşizm "sandıktan çıkan sonuç benim istediğim sonuç değilse bunu da tanımıyorum" diyecek kadar pervasızlaşmıştır. Bu, salt bir kişinin dengesiz ruh hali, başkanlık hayalleri, padişahlık takıntısı vb ile açıklanamayacak bir durumdur. Bu saldırganlığın sebebi; tekelci sermayenin güncel ihtiyaçlarıdır. Daralan pazar alanla-

rının acısını, deyim yerindeyse ülkenin emekçi haklarından çıkarma ihtiyacıdır. Bu noktada meclise otuz, seksen yahut yüz milletvekiliyle girmiş olmak, mevcut gidişatı engellemede, iddia edildiği tür-

rında bu programın gösterdiği siyasal hattı örgütleyecek nitelik ve nicelikte Haziran'ı vardır. Bu noktada, en temel eksikliklerimizden biri; güçlerimizi iyi organize edememektir.

tada bu başlık altında yaptığı eylemlere polis saldırmış ama karşısında kararlı bir kitle bulmuştu. İşte sorun, bu çağrının gereğini yapmak ve arkasını getirmektir. Saman alevi gibi parlayıp sönen değil, tutarlı bir eylem çizgisidir. Söylemlerimizi kendi dışımızdaki kitlelerin gücünü de katarak somutlayabilmektir. Bu noktada Haziran'ın potansiyeli küçümsenemeyecek boyutlardadır. Bu potansiyel hem fikri hem de fiziki anlamdadır. Fikri anlamdadır çünkü; Haziran, yedeklenen, eklemelenen, gününbirlik hesapların ardına düşen bir siyasal özne değildir. Haziran'ın öncelikli amacı; kendi bağımsız siyasal hattını kurmak ve güçlendirmektir. Bu, zor olmakla birlikte imkansız değildir. Solun kolay 'başarılar'a alıştığı bugünün koşullarında kendi siyasetini, ilkelerini eğip bükmeden üretebilmek sabırlı olmayı ve uzun erimli bir mücadeleyi göze almayı gerektiriyor. Haziran'ın fiziki anlamdaki potansiyeli de küçümsenmemelidir. Sendikalarda, odalarda, demokratik kitle örgütlerinde, basın yayın organlarında, üniversitelerde, işyerlerinde bulunan Haziran'ı özne ve kurumları gözümüzün önüne getirdiğimizde ne demek istediğimiz daha kolay anlaşılacaktır. Sözü ettiğimiz imkanlar toplamı, bu ülke mücadelesinde önemli bir yer kaplamaktadır.

Haziran, yedeklenen, eklemelenen, gününbirlik hesapların ardına düşen bir siyasal özne değildir.

den büyük bir anlama sahip değildir. İşte Haziran'ın ne türden bir ihtiyacın karşılığı olduğu burada ortaya çıkmaktadır.

Durumun tespitini yapmak temenni edilen sonucu almaya yetmiyor!

Haziran'ın neyin ihtiyacı olarak gündeme geldiğini, neden çok önemli olduğunu tespit etmek maalesef ki ondan beklenen sonucu almaya yetmiyor. Ortaya atılan fikri yaşamda somutlamak, ona can vermek gerekiyor. Diğer bir ifadeyle söz ile fiil arasındaki açığı büyüdüğü oranda, varılması amaçlanan noktanın da uzağına düşülmüş oluyor.

Haziran nasıl Haziran olur?

Programına sahip çıkarak

Haziran'ın oluşturmuş olduğu program bugünün koşullarına fazlasıyla cevap verecek türde bir kapsamdır. Bu program, acil, asgari, demokratik program olarak ifade ettiğimiz bir çerçevedir ve Haziran zemininde bir araya gelen bileşenlerin yan yana gelebilmesine olanak tanıyacak işlev ve esnekliktedir. Diğer bir ifadeyle bu, devrimi yapacak organizasyonun değil; cephesel bir örgütlenmenin programıdır ve bu kapsamdaki her maddenin yaşam içerisinde somut bir karşılığı vardır.

Programımız, yol haritamızdır; deyim yerindeyse kutup yıldızımızdır. Yürüyeceğimiz yolun taşlarıdır. Bu programı donmuş bir kalıp değil, canlı bir biçimde uygulanacak bir içerik olarak düşünmemiz gerekir. Yaşamın değişik alanla-

Güncel gelişmelere anında cevap üretebilen dinamik bir yapı.

Hergün yeni bir gündemin ortaya çıktığı, halkın her an yeni bir saldırıyla muhatap edildiği ülkemizde, gündemin gerisinde kalmamayı başaran bir siyasal özne bugün için yok. Güncel politika üretme yeteneği elbette salt egemenler cephesinden gelen saldırılara cevap verme fiiliyle sınırlanamaz. Sözü ettiğimiz, bir yandan bir çelişkiler yumağı olan sistemin en zayıf noktalarına vurmak, bu vesileyle geniş halk kesimlerinin sempatisini ve giderek desteğini kazanmak, diğer yandan ise örneğin bir iş cinayetinde ya da bir çevre katliamında mevcut tüm gücüyle o saldırıya karşı kalkan olabilmektir.

Çağrılarının gerektirdiği pratiği var edebilmek.

Haziran'ı Haziran yapan en önemli özellik, meselelere sınıfsal bakış açısıyla bakabilmesidir. Bu noktada hatırlamak gerekir; seçim sonrası süreçte solun birçok kesimi dahi, AKP'nin de içinde olduğu koalisyon formüllerinde/tartışmalarında sessiz kalmayı tercih etti. Hatta ehven-i şer'in dayattığı çözümsüzlükten olsa gerek, "erken seçime gitmekense koalisyon yeğdir" diyenler dahi vardı. O süreçte Haziran, "Görülmemiş Hesap Kalmayacak" diyerek, faşizmin bugünkü yürütücü gücü AKP'den hesap sormanın gerekliliğine vurgu yapmış, AKP gibi bir çete ile asla bu türden bir ilişkilenebilir girilmemesi gerektiğini öne çıkarmıştı. Haziran'ın birçok nok-

Sonuç Yerine

Ülkenin bugün içinde bulunduğu koşullar, egemenlerin emperyalizmle geliştirdiği işbirlikçilik temelindeki ilişkinin halka yansımaları, ekonomik ve siyasal kriz, demokrasi ve demokratik haklar talebi, Haziran'ın örgütleneceği topraktır. Toprağı ekecek olanlar, elini çabuk tutmalı. Zira toprağın ekileceği mevsim geçtikten sonra, umutların başka bir bahara kalması küçük bir ihtimal değildir. Zaman ve imkan varken Haziran fikrini gerçek kılalım. Sorumluluk tek tek hepimizin omuzlarındadır.

Demokrasi” ve “Barış” Kahramanı Gudubet Yine Konuştu

Umut Özenç

Muktedir’in tüm ifadeleri, içinde bulunulan kriz ortamının, egemenlerin çıkarı için atlatılması gerekliliğine işaret ediyor.

Terör örgütleri ülkemiz için tehdit olmaktan çıkarılana kadar, silahların susması değil, silahlar bırakılıp gömülünceye kadar, üzerine beton dökülene kadar, sınırlarımız içinde tek bir terörist kalmayana kadar mücadelemize devam edeceğiz.”

Anlaşılan o ki; demokratik tüm güçlere karşı savaş kararlılığını yürüten Erdoğan, kan dökme konusunda ısrarlı.

Mesajı anlamayanlar ise, halen ‘Erdoğan ne demek istedi’ diye tartışıyor. Hatta kimileri ise yine durumdan vazife çıkararak “o zaman Terörle Mücadele Kanunu (TMK) yeniden gözden geçirilsin” diyerek, kimsenin mağdur olmayacağı bir süreç yaratılsın diyor.

Yani niyet, “terörist” ve muhalefet arasındaki ayrım, kalın çizgilerle belirlenmelidir gibi bir denkleme bağlanıyor.

Olgular çok açık ve net.

Erdoğan, “Barış’ta, demokrasi de benim çizdiğim sınırlar içerisinde ger-

çekleşecek” buyuruyor. “Benim hedeflerim var ve bu hedeflere ulaşmak için herkes, benim istediğim çerçevede hareket edecek” diyor.

Muktedir’in tüm ifadeleri, içinde bulunulan kriz ortamının, egemenlerin çıkarı için atlatılması gerekliliğine işaret ediyor. Verilen mesaj ise bu anlamda her yolun mübah olduğu, faşizmin en kanlı yöntemlerinden dahi çekinilmeyecek olması.

Taşeron o kadar net ki.

Nasıl olsa meydan boş ve rahat rahat konuşabiliyor.

Meselenin düğümlenen noktası da zaten burada ortaya çıkıyor.

Meydan boş!

Kastettiğim şey ise, özellikle muhalefetin verili ortamda tam bir duruş bulanıklığı yaşamaması. Yani saldırganlık sürecinin katmerleştiği böylesi bir ortamda, meseleyi salt “barış” söylemiyle açıklama/atlatmaya çalışması. Ya da aktif mücadeleyi edilgen duruşlarla örtmeyi düşünüyor oluşu.

Bu bağlamda aktif mücadele hattı-

nın ise 1 Eylül'e endekslenmesi.

Çözüm sürecinin tekrar gözden geçirilmesi...

Salt Barış meselesine odaklanması ve bunun dışındaki duruşların ise Aydınlık vari tanımlamalarla eleştirilmeye çalışılması.

Kimsenin korkusu olmasın!

Farklı teamülleri savunmak sağa savrulmayı beraberinde getirmez.

Kimsenin böyle bir niyeti de yok.

Önemli olan, farklı teamüllerle birlikte, hareket etme kabiliyetini geliştirmektir.

Ancak üzülerek söyleyebilirim ki, bu niteliği/kabiliyeti büyük oranda yitirmiş durumdayız. Barış, demokrasi, 1 Eylül, Suriye, Savaş vb. gibi gündemlerle örgütlenmeye çalışılan süreçlerin bu yitimde payı olduğunu söyleyebilmek de mümkün. Zira Barış Bloğu olarak yürütülen pratik mücadele platformu, bu anlamda hiç de iç açıcı bir zeminde durmuyor.

Örgütlenmesinden, farklı duruşların ifade edilmesine, kullanılan simgelerin/argümanların/söylemlerin seçici olması gerekliliğinden, kapsama alanının genişliğine kadar gözlemlenen her olgu, Barış Bloku'nun Haziran bilincinden uzak bir duruşa doğru evrildiğinin ifadesi anlamına geliyor.

Amacım kesinlikle bağcıyı dövmek değil.

Ancak Barış Bloğu'nun kendini yukarıda ifade edilen nedenlerle daha net olarak tanımlaması gerekiyor.

Örneğin istenilen Barış'ın esas itibarıyla hangi savaşın, hangi nedenler çerçevesinde talep ediliyor oluşu birçok insan için merak edilen konulardan biri. Bununla birlikte, emperyalizmin Ortadoğu politikalarına dönük mücadelenin ne anlam ifade ettiği ve bu anlamda izlenecek yolun ne olduğu konusundaki muğlaklıkların giderilmesi. Diğer noktalar ise çözüm süreci ile ilintili beklentiler ve sürecin nasıl biçimleneceği.

Kaldı ki süreç bir şekilde seçim propagandası şeklinde ele alınıyor gibi. İşin

en tehlikeli yanını da bu durum ifade ediyor. Zira organize edilen mitinglerin adeta HDP'nin seçim mitinglerine dönüştüğünü görebilmek mümkün. Bakırköy'de gerçekleşen mitingde, kullanılan argümanlardan, atılan sloganlara kadar çizilen çerçeve, henüz istenilen ortaklaşmanın sağlanamadığının göstergesi.

İşte tam da bu nedenlerle Barış Bloğu daha açık söylem ve pratiklerle hareket etmeli, içeriğini de bir çeşit yedekleme/yedeklenme halinden uzak tutmalıdır.

Bir diğer nokta ise solun çeşitli nedenlerle alakalı olarak "HDP'yi ya da Barış Bloğu'nu destekliyor musun, desteklemiyor musun" yaklaşımıdır.

Bu yaklaşıma 7 Haziran öncesinde daha fazla tanık olduk. Bir erken seçim döneminde ise daha da fazla tanık olacağız gibi görünüyor.

Adeta bir siyaset terazisi olarak solun karşısına çıkarılan bu yaklaşımın, tehlikeli ve bir o kadar da apolitik niteliği olduğunu ifade etmek gerekiyor.

Ancak bu durum kısmi de olsa, bir çeşit savrulmayı beraberinde getiriyor.

Dışında kalınması ile yaşanan "acaba sağa mı savruluyoruz" yada "ulusalcılarla aynı zemine mi düşüyoruz" baskılanmasını ise soldaki özgüven eksikliğiyle açıklamak mümkün.

Oysa Suruç katliamı sonrasında yaratılan o kardeşleşme filinin bu durumun panzehiri olduğunu net bir şekilde gördük.

Kaldırılan cenazeler için hemen hemen her siyasi duruşun ve bireysel anlamda yapılan/sunulan her katkının paha biçilemez bir değerler toplamı yarattığını da.

Dolayısıyla mesele destekten öte anlamlar ifade etmektedir.

Zira mücadele tek bir kulvarla belirlenmiş değildir.

Bu anlamda birçok kulvar vardır ve önemli olan o kulvarların birleştirilmesidir.

Savaşa ve faşist baskılara dönük mü-

cadelenin olmazsa olmazı yaratılan değerleri aynı havuzda biriktirebilmektir. Dahası, durumu uzun vadeli bir programa dönüştürmek, Demokrasi/Barış gibi kavramları ise soyut çağrılardan ayırıştırmaaktır.

Ezilenlerin mücadele grafiğini yükseltmenin ve özgürleşmenin koşulunu sınıfsal duruşla yaratılabileceğinin bilince çıkarılma zorunluluğudur.

Bilinir ki bu duruş, yan yana durabilme, fikri ve ruhsal bütünlüğü yakalamanın da ön koşuludur.

Zira zaman akıp geçiyor.

Muktedir ve şürekâsının çıkışları, savaşın, şiddetin ve baskının daha da katmerleşeceğini işaret ediyor. Bu salt onunla açıklanabilecek bir olguda değildir. Kimilerinin obsesif tanımlamalarına rağmen yaşananlar, emperyalist/kapitalist sistemin yaşadığı rasyonelite ile ilintilidir. Bu nedenle hedef, ODTÜ'dür, TMMOB'dur, derelerdir, eğitimdir, Soma'dır, Berkin'dir, talandır, yağmadır... Kısacası hayatımızın tamamıdır.

Muktedir artık deşifre olmuştur. Bu görünen bir olgudur. Artık asker cenazelerinden kaçır hale gelmelerinin de, Yeşil Yol direnişindeki Havva anayı engellememenin de sebebi budur.

Koalisyon arayışlarındaki tavrın nedeni de budur.

Sistem partilerinin can atarak ortaklaşabildiği Koalisyon süreçleri dahi artık farklı bir noktaya varmıştır. Bu aynı zamanda bir halk korkusudur.

Evet;

Muktedir deşifre olmuştur.

Ve bir fiskelik işi kalmıştır.

Solun önündeki görev ise o fiskeyi güçlü bir şekilde vurmanın koşulunu yaratmaktır. Yani programlı ve alabildiğine kapsayıcı bir zeminde ortaklaşabilmek, emperyalizme ve faşizme karşı 2013 Haziran'ında dışı vuran ve Haziran ufku olarak tanımlanan bilinci bü-yütmektir.

Barış'ı kazanmanın da, Faşizmi yok etmenin de ön koşulu budur.

Sistem Değişti

Ertuğrul Kaya/Antakya

Artık gün emperyalizme ve faşizme karşı mücadele ve halkın iktidarını kurma günüdür.

Evet sistem değişti. Cumhurbaşkanı'nın bakışı ile kendine göre bir şeyler değişti. 2013 Haziran isyanından sonra hiç birşey eskisi gibi olmayacak demiştik ve böyle de olmaya devam ediyor. Halk artık 7 Haziran seçimlerinden sonra tek parti ve diktatörlük sistemini istememiştir. Ancak diktatör her türlü provakasyonlarla ve savaş tehditleri ile kendi dikta rejimini sürdürmeye çalışmakta, alenen tüm ezilen halklara özellikle de kürt halkına savaş açmıştır .Elbet bu böyle sürmez, süremez, sürdürmeyeceğiz.

Sokaklarda, mahallelerde, kentlerde yaşadığımız tüm alanlarda faşizme karşı demokrasi mücadelesini ilmek ilmek örmeli. Yeni halk isyanlarına örgütlü bir şekilde hazır olunmalıdır. Artık 2013 Haziranı'ndaki gibi hazırlıksız, devrimci önderlikten yoksun kitlesel halk ayaklanmalarına militan, meşru ve kolektif öncülük bilinci ile

hazırlanmalıyız. Önümüzde bizleri şimdiye kadarki olan uygulamalardan daha çetin ve zorlu bir süreç beklemekte...

Devlet tüm kurumlarını modernize etti. Özellikle polis ve TSK olası halk ayaklanmalarına karşı tüm önlemlerini almış durumda. Faşizm tüm kurum ve kuruluşları ile halkı emek ve demokrasi güçlerini hedef almış durumda.

Hitler Almanyasını, 12 Eylül faşist darbesini aratmayacak şekilde uygulamalar devam ediyor. Bizler artık Mahir'in dediği gibi 'Ülke faşizmin kuşatması altındaysa tüm güçler birleşmelidir' anlayışı ile toplumsal mücadeleyi yaşamın her alanına yaymak ve örgütlememiz gerek. Artık gün emperyalizme ve faşizme karşı mücadele ve halkın iktidarını kurma günüdür. İşte üretkenlerin yöneten olacağı halktan, eşitlikten, özgürlükten yana sistemi biz değiştireceğiz.

Köklü Sorunlar Köklü Çözümler Gerektirir

Bahadır Deniz

*Aşkların yenilgi ürettiği
gönüllerin iklimini yitirdiği
mutsuz sonların egemen olduğu bir sistemde
sevdanın süreklilik şifreleri devrimcilikte gizlidir.*

Sınıflı toplumun ürünü olan çeşitli sorunlar gibi kadın sorunu da binlerce yıllık bir geçmişi olan, giderek boyutlanıp çeşitlenen, yer yer de kanıksanan, dolayısıyla da çözümünü kolay olmayan köklü bir sorundur.

Kürt sorununun öncelikle Kürtleri, köylü sorununun köylüleri veya siyahilere uygulanan ayrımcılığın ilkin siyahileri ilgilendirmesi gibi kadın sorunu da öncelikle kadınları ilgilendirir. Ancak, bugüne kadarki mücadele deneyimi ve teorik-bilimsel birikim, sınıflı toplumun kaynaklık ettiği pek çok sorunun çözümünün doğrudan sınıflı sistemi hedef alması gerektiğini, dolayısıyla da başarı için tüm sistem mağdurlarının (ezilenlerin) ortak hareketinin şart olduğunu ortaya koymuştur.

“Ben kadını, beni sadece kadınların sorunları ilgilendirir” dediğimizde, sorunun kaynağına inme ve diğer ezilen kesimlerle empati kurup beraber hareket etme şansını yitiririz; feministlerde görüldüğü gibi hem ufuk olarak

hem de pratik olarak daralırız; köklü çözüme yönelmek yerine, reaksiyonla yetinmiş oluruz. Kadın cinayetlerinin ceza artırımı ile engelleneceğini sanmak böyle bir şeydir.

Gerçekte ise köklü sorunlar, köklü çözümler gerektirir. Kürt sorununun dile-kültüre indirgenmesi, kadın sorununun erkek şiddetine indirgenmesi ve bunun çözümünün de ceza artırımında (ağırlaştırılmış müebbet) aranması; ikili ilişkide eşitliğin ev işinin paylaşımıyla sınırlı görülmesi, aynı kısırlığın farklı noktalardaki dışavurumudur.

Halbuki kadının, tecrit edildiği toplumsal-siyasal yaşama, eşit koşullarda katılımının sağlanması çok boyutlu, zor ve karmaşık bir süreçtir. İki cinse de yüklediği sorumluluklar vardır. İrkçı-faşist baskı ve uygulamalar, ezilen kesimlerin kimlikten sınıfa uzanan grafikte pek çok sorununu iç içe sokar; aynı sürecin ortak çözüm gerektiren bileşenleri haline getirir.

Bugünkü koşullar içinde insanların

düşüncelerinde, kanaatlerinde, alışkanlık ve tercihlerinde değişim sağlamanın ne kadar zor olduğuna dair hemen herkesin gözlemi, tanıklığı vardır. İşte tam da bu bağlamda düşünürsek; kadınlarda okur-yazar oranının yüzde 10'lar düzeyinde olduğu, iş yaşamına sınırlı boyutlarda ve ancak hizmetçi-gündelikçi olarak katılabildiği, erkeklerle aynı işi yaptığı koşullarda dahi onlara oranla adeta yarım ücret aldığı Çarlık koşullarında kadının sosyal-siyasal yaşama çekildiği ve tam hak eşitliğinin sağlandığı Sovyetlere geçişin, nicelikte ve nitelikte muazzam bir farklılık olduğunu görürüz.

Sovyet deneyimi elbette çeşitli açılardan eleştirilebilir. Ancak, o süreçten kalan teorik ve pratik birikim incelendiğinde, ataerkilliğin aşılması ve kadın sorununun eşitlik ve özgürlük temelinde çözülmesi yolunda, sömürüye dayalı sınıflı toplumlarla kıyaslanamayacak bir yol alındığı, bugün için rehber alınabilecek önemli bir miras bıraktığı görülür.

Feminizm sorunun tanımında da itirazda da bir daralmadır

Feministler homojen değilse de ve tek bir Feminizm tanımı yoksa da genel boyutlarıyla söylersek; Marksistlerin Feministlerden farkı, sorunu tüm boyutlarıyla tanımlamak ve ona uygun köklü çözümler üretmektir. Bu, sadece kadın sorunu için değil, ezilen tüm kesimler için geçerli olan yöntemsel bir sorundur. Örneğin Aleviler, bizleri Alevilik dışında kalan inanç kesimleri veya diğer demokratik sorunlar ilgilendirmeyerek yola çıktığında, kendi sorununu da çözemez. Hatta daha ileri giderek diyebiliriz ki çeşitli demokratik sorunların olduğu bir durumda, bu sorunlardan sadece birini, diğerlerini yok sayacak şekilde öne çıkarmak, tıkayıcı dolayısıyla da antidemokratik bir tutumdur.

Hepimizin izlediği türden bir film sahnesidir; bir hapishanede tutsaklar is-

yan ettiğinde, kapıyı kırıp dışarı çıkanların ilk işi diğerlerinin de kapısını açıp kurtulmalarına yardım etmektir. Birbirini tanımıyor da olsalar veya düşünceleri aynı olmasa da tutsaklar, kendilerini oraya kapatanlara karşı ortak hareket eder, beraber isyan edip beraber dövüşürler. Çünkü orada taraflar/saflar belli, çelişmeler nettir. O baskıcı zorba gücü yenmenin, kelepçelerini kırıp özgürlüğe doğru yol almanın zorunlu koşulu, aynı güç tarafından tutsak alınanlarla

görülür. Buna göre, emek ve sermaye çelişmesi değil kadın erkek çelişmesi vardır.

70'li yıllardan bugüne yapılan "Marksizm cinsiyet körüdür" eleştirisi, Marksizm'in ücretsiz kadın emeğine (bakım emeğine) yer vermemesiyle gerekçelenir. Bir an için, bir dönem Marksizmin bu alandaki teorik üretiminin sınırlılığı sebebiyle böyle anlaşıldığını varsayalım. Ancak süreç donmamış, yaşayan öğreti olarak Marksizmin üretimi

Bazı kitaplar bitmez. Okundukça çoğalır, çoğaldıkça insanın önünü açar, ufkunu derinleştirir, dağarcığını büyütür. Aşk da böyledir. Eğer bitmiş bir kitap gibi kaldırılıp kenara atılmamışsa; yani bitmeyen, yaşayan ve yaşatan bir nitelik kazanmışsa, o andan itibaren aşk bir yaşam biçimidir.

beraber hareket etmektir. Tabii ki bu zorunluluk sadece hapishaneler için değil, ezen-ezilen ilişkisinin olduğu her zemin için geçerlidir. Bu bağlamda, günlük yaşamdaki tutsaklığı böyle bir açıklıkta görebilmek, doğru yerde saf tutup kiminle kimlere karşı mücadele edeceğini doğru saptamak, mücadelede başarı için büyük önem taşır. Bu da sistemi/kapitalizmi, (patriyarka dahil) tüm ilişki ve çelişmeleri ile bir bütün halinde değerlendirmeyi gerektirir.

Feminizm, bütünlüklü bir sınıfsal yaklaşım yerine kapitalizmi patriyarkadan ayırır, hedefine sistemi değil erkeği koyar. Genel anlamda feministlerin patriyarkayı ayrı bir sistem olarak gördüğü ve onun cisimleştiği erkeğe karşı mücadeleyi temel aldığı söyleyebiliriz.

Radikal femnizmin en ayırt edici özelliği patriyarkayı başlı başına bir sistem olarak ele almasıdır. Kadın erkekle aynı sınıftan değil, ayrı bir sınıf olarak

devam etmiştir. Örneğin Sovyet deneyimi bu konuda somutlanmış pratik bir üretimdir. Sovyetlerde atılan adımlara hiçbir kapitalist ülkede ulaşılammıştır. Kürtaj ve boşanma hakkı sürecin ilk etabında tanınmış, eğitimde % 100'e, istihdamda %85'e varan rakamlara ulaşılmıştır. Bakım emeği kolektifleştirilmiştir. Ne var ki Feministler, Sovyetler Birliği'ndeki pratiği ya reddediyor ya da görmezden geliyor.

Devrimcilik, bilerek ve isteyerek taşınması gereken, aşkla örülü bir kimliktir

Che'nin, bir devrimcinin sahip olduğu en önemli özelliği "aşk" olarak tanımlayan sözlerini "Bir şeyi yapmak için onu çok sevmelisiniz. Bir şeyi sevmek için ona delice inanmalısınız." sözleriyle bir arada düşündüğümüzde, yaptığı çalışmaların odağına sevgiyi koyduğunu görürüz. Devrimcilik, sadece bilerek değil,

severek ve isteyerek taşınması gereken bir kimliktir. Ancak böyle olduğunda, her koşulda, ne pahasına olursa olsun gereği yerine getirilir. Che'nin "Sosyализm ve İnsan"da kullandığı "Fedakârlığımız bilinçlidir; yarattığımız özgürlüğün bedelidir." ifadesi bu bağlamda değerlendirilmelidir.

Che, aynı eserde "Okuyucuya acayip gelse de, gerçek devrimciyi harekete geçirenin büyük bir aşk olduğunu söyleyebi-

si getirtebileceği değildir. Gerçekte gerekli olan, bireyin kendini daha mükemmel hissetmesi, daha büyük bir iç zenginliğine sahip olması ve daha büyük bir sorumluluk taşımasıdır."

Mülkiyet ilişkileriyle sakatlanmamış bir aşkta insan; nasıl tüm imkanlarıyla vericiliğin sınırlarını zorluyorsa ve bundan aldığı mutluluğu, tek ve yeterli karşılık sayıyorsa, devrimciliği de bütün bir yaşama yayılmış bir aşk olarak

değerli olduğu için, gerektiğinde yaşam finalini erkene almak da değerli ve anlamlı olur.

Genişletilmiş bencillik değil, bir yaşam biçimi olarak aşk

Marks'ın "Sevgi yalnız bir insana bağlılık değildir. Bir tutumdur. Kişinin yalnız bir sevgi nesnesine değil, bütünüyle dünyaya bağlılığını gösteren bir kişilik yapısıdır. Kişi yalnız bir tek kimseyi seviyor, başka her şeye karşı ilgisiz kalıyorsa sevgisi sevgi değil, genişletilmiş bencilliktir," biçimindeki sözleri, sevgiyi nasıl yaşamak gerektiğine dair öğretici niteliktedir. (Karl Marks - 1844 Felsefi Elyazmaları)

İkili ilişkide öncelikli ölçü, birbirinin yaşamını kolaylaştırmak ve birbirini asimile etmeden beraber olabilmektir. Marks'ın "genişletilmiş bencillik" dediği duruma düşmemek için, aşkı değerlerle örülü bir yaşam biçimi olarak değerlendirmek gerekiyor.

Tüm değerlerin sevgilide somutlanması, ne değerleri ne de mücadeleyi daraltır. Yeter ki ikili ilişkide kapitalizmi/sistemi yeniden üretmeyelim. Kaldı ki babadan veya anadan geçen öğrenme zinciri bu yöndedir. Sistemin en küçük birimi olan aile içinde mülkiyet, otorite, ast-üst ilişkisi, hegemonya, rekabet vb. yeniden üretilir.

Değerlerle ilişkimiz laftan çıkıp gerçeğe dönüştüğünde yani devrimci değerleri yaşamın her noktasında soluyabilen bir insan olduğumuzda, sevgiliyi ayrı değerleri ayrı düşünmeyiz. Sevgilimiz yanımızda olmadığında bile, "attığım her adımda yaşadığım her şeyde seni buluyorum, harekete, yoldaşlarıma bağlılığım sana olan sevgimi arttırıyor" demek de mümkün. "Sen her an yanımda olmasan sana her an dokunamasam bu sevginin ne anlamı var" demek de... Bu, sahip olunan duruşa, algıya, duyarlılık ölçülerine göre değişir.

Bazı kitaplar bitmez. Okudukça çoğalır, çoğaldıkça insanın önünü açar, ufkunu derinleştirir, dağarcığını büyütür. Aşk da böyledir. Eğer bitmiş bir kitap gibi kaldırılıp kenara atılmamışsa; yani bitmeyen, yaşayan ve yaşatan bir nitelik kazanmışsa, o andan itibaren aşk bir yaşam biçimidir.

lirim. Bu nitelikten yoksun büyük bir devrimci düşünülemez." der ve devamında bundan ne anlaşılması gerektiğinin altını çizer.

"Bir önderin karşılaştığı en karmaşık durumlardan biri, tutkularıyla soğukkanlılığını birleştirmek zorunda oluşu ve kılı kıpırdamaksızın en zor kararları alabilmesidir. Öncü devrimcilerimiz, bu halk sevgisini yüceltmeli ve bu en kutsal davayı tek ve bölünmez hale getirmelidirler. Onlar, günlük duyguların ufak kırpıntılarıyla sıradan insanların sevgilerinin düzeyine inemezler."

Eserin bir başka bölümünde sözünü ettiği insanın iç zenginliği, taşınan sorumluluğu da mutluluğu da aynı oranda artırır.

"Sorun bir kişinin kaç kilo et yiyebileceği, yılda kaç kez plaja gidebileceği ya da aldığı ücretle dışarıdan ne kadar süs eşya-

kavramalı, ruhsal doyum bu alandaki görevlerin yerine getirilmesinde aranmalıdır.

Che'nin "manevi canlandırıcılar" dediği olgu budur. Özellikle olağanüstü anlarda değil de yaşamın sıradanlarında doyum ve mutluluğun yaşanabilmesi önemlidir. Hatta bu, insanı uyuşturan sisteme karşı da bir alternatiftir.

"Daha önce söylediğim gibi, büyük felâket anlarında manevi canlandırıcıları etkili hale getirmek kolaydır; fakat onların etkisini sürdürmesi için yeni değer yargularının yer aldığı bir bilincin gelişmesine de ihtiyaç vardır." (Che, Sosyализm ve İnsan)

Böyle bir bilinç geliştiğinde, doyum-suzluk yerini doyuma bırakır; küçük hesaplarla malul bir yaşam yerine büyük ve anlamlı yaşamın koşulları oluşur. Atılan her adım bilinçli, yaşamın her anı

İnsanlar, hayatlarını anlamlı kılmayınca, renklilik ve anlam için zorlama şeylere yöneliyor. Halbuki devrimciliğin içinde, rengin ve anlamın en derin ve en doyurucu biçimleri vardır. Ancak bunlar, sanıldığı aksine insanın istediği gibi kullanabileceği hazır/paket imkanlar değildir, bir potansiyeldir; emek harcanarak ulaşmayı, kazanmayı gerektirir. Her şeyin hazırımın emek harcanmadan tüketildiği, “fast food” eğilimlilerin sabırsız dünyasında, gerçek aşka dolayısıyla gerçek mutluluğa yer yoktur.

Michelangelo'nun “Mermere sıkışmış bir melek gördüm. Ve onu özgürlüğüne kavuşturuncaya dek mermeri oydum” biçimindeki sözleri, “sevgi emektir” gerçekliğinin altını çizmesi, sevgiye ulaşmak ve sürekliliğini sağlamak için izlememiz gereken yöntemi işaret etmesi bağlamında öğretici niteliktedir.

Aşk, metanın da pazarın da reddidir

Aşk, iki metanın pazar koşullarında bir araya gelmesi değil, metanın da pazarın da reddiye, iki insanın bir çeşit fiziki erime halinde bütünleşmesiye söz konusu olan, o zaman asimilasyon ve daralma değil, çoğalma hali yaşanır. Aksine, kişi teklediği ölçüde yalnızdır. İçine döndükçe dışı kalınlaşır, kabuk bağlar ve insani bir yoksulluğa mahkum olur.

Aşk, işbölümü değil işbirliğidir. Bu nedenle insanın insanlaşmasının önündeki en büyük engel olan özel mülkiyet, yansımaları ile beraber anlaşılardan, aşklardaki kelebek ömürlülük de anlaşılabilir.

Aşka dair “bilimsel” iddia ve verilerin aksine, 2 yıl içinde sararıp dökülme bir zorunluluk değildir. Ancak mutluluğun ilk terk edeceği alan, hafife alındığı alandır. Bu nedenle aşk, **tem-**

bellerin işi değildir; yaşamın diğer alanlarında olduğu gibi sevgi de koreograf ustalığında bir emek gerektirir. Sanıldığı aksine kendiliğinden-cilik doğallık değildir. Kendine ait bir dil, bir yol haritası gerektirir aşk. O dili tutturamayanlar taklitten, tekrardan ve sonuçta durduğu yerde sararan kağıt gibi nitelik yitimine uğramaktan kurtulamaz.

“Büyük Buluşma”dır aşk. Buluşma sonrasında ya ulaşılan güzelliğin belirli bir sürede tüketildiği, sürekli düşen bir grafik izlenir. Ya da bu güzelliğin ne müthiş bir büyüme ve çeşitlenme potansiyeli taşıdığına ayırdaya varılıp yaşamın başka hiçbir kesitinde olmayan güzelliklerin kovalandığı sürece girilir. Bu bağlamda insan, insanın kurdu değil tamamlayıcısı olduğunda, anlık uzaklaşmalar bile bir eksiklik sebebidir.

Kimi ilişkiler popüler müzik gibi anında tüketilmek içindir. Halbuki aşk, insanın doğasındaki en yüce değerdir. Kendi kaşığına başkasının ağzına götürebilmek, kişiye, mideden çok daha öte beslenme imkânları verir. Veya “Sen ölümle yaşam arasındaki sınırı/Onurun için ısırırken dişlerinle/ Ben aynı heyecanı hissettim seninle kurduğumuz mesafeler ötesi ruhsal köprüde” diyebilme, yan yana olunamayan anlarda da zamanlar ve mesafeler ötesi ilişki kurabilme şansını artırır.

Bazı kitaplar bitmez. Okundukça çoğalır, çoğaldıkça insanın önünü açar, ufkunu derinleştirir, dağarcığını büyütür. Aşk da böyledir. Eğer bitmiş bir kitap gibi kaldırılıp kenara atılmamışsa; yani bitmeyen, yaşayan ve yaşatan bir nitelik kazanmışsa, o andan itibaren aşk bir yaşam biçimidir. Aşkın “Bir yaşam biçimi” olması, her şeye aşkla bakabilmeyi beraberinde getirir; sevme-sevilme diyalektiği yaşamın her zerresine siner; aşk, bir ölçü bir mihenk taşı haline gelir.

Kimi ilişkiler popüler müzik gibi anında tüketilmek içindir.

Halbuki aşk, insanın doğasındaki en yüce değerdir. Kendi kaşığına başkasının ağzına

götürebilmek, kişiye,

mideden çok daha öte beslenme imkânları

verir. Veya “Sen ölümle

yaşam arasındaki sınırı/

Onurun için ısırırken

dişlerinle/ Ben aynı

heyecanı hissettim seninle

kurduğumuz mesafeler

ötesi ruhsal köprüde”

diyebilme, yan yana

olunamayan anlarda da

zamanlar ve mesafeler

ötesi ilişki kurabilme

şansını artırır.

Sevgi ve Özgürlük Temelinde Yola Çıkıyoruz

30 Ağustos- Kadın Komünü dayanışma pikniği

*Özgürleşme yolunda,
güç ve imkânlarımızı,
niyet, amaç ve ufkumuzu
komünleştiriyoruz...*

*İnsanın binlerce yıllık sınıflara bölünmüşlüğüne, kadının ezilmişliğine; evde, işte ve sokakta 2. sınıf oluşuna son vermek için; komünal toplumdaki bugüne zorunlulukların bilincine vararak, bu konudaki tüm deneyimlerden öğrenerek, bilgiye sevgiyi ekleyerek, günü ıskalamadan geleceği mayalamak üzere yola çıkıyoruz.

*Var olanla yetinmiyor, bize dayatılanı reddediyoruz; nasıl yaşayacağımıza biz karar vereceğiz.

*Binlerce yıllık ataerkilliğin devamı olan, baskı ve sömürü üzerine bina edilmiş sistemi yenecek; sınıfsız, sömürsüz, komünal ilişkiler örgütleyerek kaderimizi elimize alacağız.

*Erkekler düşmanımız veya rakibimiz değil, potansiyel yoldaşımızdır. Mücadeleyi onlara karşı değil, onlarda somutlanan ataerkilliğe karşı vereceğiz.

*Sadece Özgecanlar olmasın diye değil; Berkinler, Ethemler olmasın diye de mücadele edeceğiz.

*Öfkemize bilinç katacak, itiraz etmekle yetinmeyecek, haklarımızı alacağız.

*Ninsun Ana'yı da Hypatia'yı da bilecek; Clara'dan, Krupskaya'dan öğrenecek; ama geleceği kendi ellerimizle kuracağız.

*Kadının politik, ekonomik ve hukuksal tam hak eşitliği için bugünden

mücadele edecek, mücadelemizi ezilen diğer kesimlerle birleştireceğiz.

*Başta kadınlar olmak üzere tüm ezilenlere sesimizi duyurmak, amaç ve mücadele birliği oluşturabilmek için birikimlerle yetinmeyecek; deneyerek öğrenecek, öğrendikçe yapacağız.

*Sistemin devamını sağlamak ve tek tip insan yaratmak üzere başvurulan ayrımcılık, asimilasyon ve ehlileştirme saldırılarına, birleşik mücadele perspektifiyle karşı duracağız.

* Unutturulmak, yok sayılmak istense de tarihte bedel ödeyerek insanlık yolunda rol almış yoldaşlarımızı tek tek ve bir arada anacağız. Onlarla omuz omuza olacak, miraslarını geleceğe taşıyacağız.

* Ne elimiz, ne dilimiz, ne de niyetimiz karşıtlarımıza benzemeyecek; hiçbir konuda sisteme öykünmeyecek; hayatı tepeden tırnağa yeniden üreteceğiz.

* Ev kadınlığı, ucuz işçilik, çocuk gelin olmak kader değildir.

Sömürülmeden, ayrımcılığa uğramadan, taciz ve tecavüz edilmeden yaşamak mümkün; kadın cinayetleri önlenir; bunun öncelikli koşulu, örgütlü mücadeledir.

Biliyoruz, istiyoruz, alacağız...

KADIN KOMÜNÜ